

58. பிரஹ்மத்திற்கு ஜீவரூபம் ஒன்று; மற்றொன்று போக்பமான கிச்வம் ரூபம் (ஐகத்); (பிரஹ்மத்திற்கு போக பிரதான ஈசுவரரூபம்) மற்றொன்று; பரத்துக்கு சுத்த ரூபம் சர்வ சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய பிரக்ஞாமாத்ரி ரூபம்.

59. எல்லோருக்கும் உத்பத்தியாயிருப்பதும் எல்லோருக்கும் ஸ்திதியாயிருப்பதமான வெகு கிலைதாசமுள்ள பிரஹ்மத் தால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட இந்த ஸம்ஸார சக்கிரத்தில் ஜீவன் (போகபிரதான ஈசுவரனால்) பிரமிக்கச் செய்யப்படுகிறான் மனிதன் பிரேரிக்ஹவாயிருக்கிற பிரஹ்மாத்மாவை யுத்தியால் அறிந்து அமிருதத்தன்மை யடைகிறான்.

60. பரசிவனும் ஜீவனும் தோற்றத்தால் பின்னங்கள்; ச்ருதியாலும் யுத்தியாலும் அனுபவத்தாலும் அபின்னங்களாயிருக்கின்றன; மாயை இந்த போக்காவுக்கு போக ஹேதுவாயிருக்கிறது; பராத்மா இந்த ரூபங்களால் கிச்வரூபனாயிருந்தாலும் அகர்த்தாவாயிருக்கிறார்.

61. இந்த மாயை நசிக்கிறவஸ்து, ஜீவபாவமடைந்த பிரஹ்மரூபம் அக்ஷரம் (நாசமடையாதது); இந்த ஒரே தேவன் மாயையால் பின்னமாக விளங்குகிறான். அவரை தியானிப்பதாலும், யோஜிப்பதாலும், தத்வபாவத்தாலும் கடைசியில் கிச்வமஸ்பா நிகிருத்தி உண்டாகிறது.

62. அந்த தேவனையறிந்தால் எல்லா பாசங்களும் நாசமாகின்றன, கிலேசங்கள் குறைந்தால் ஜன்ம மிருத்யு நாசமாகும்; அவருடைய திபானத்தால் மூலமாயா நாசத்தால் கிச்வைச்வரியமான கைவல்யரூபத்தையடைகிறான்.

63. ஆத்மாவிலிருக்கப்பட்ட இந்த பரத்தை எப்பொழுதும் அறியவேண்டும்; அதற்குமேல் அறியவேண்டியது ஒன்றுமில்லை; போக்தா, போக்யம், பிரேரிதாசம் மூன்று விதமாக இந்த பிரஹ்மமே இருக்கிறதென்று அறியவேண்டும்—என்று எம்ஸாம் சொல்லப்பட்டது.

64. காரணமான அரணிக்கட்டையிலிருக்கும் அக்னியின் ஸ்வரூபம் எப்படி காணப்படவில்லையோ, அதற்கு குறியான உஷ்ணமுதலியன நனிக்றதில்லையோ, அது மறுபடியும் எப்படி அரணிக்கட்டையால் கிரகிக்கப்படுகிறதோ, அப்படி தேகத்தில் பிரணவத்தால் இரண்டும் (பா, அபா ரூபம்) கிரகிக்கப்படுகின்றன.

65. தனது தேகத்தை அரணியாகச்செய்து, பிரணவத்தை மேல் அரணியாக்கி தியானமாகிய கடைதலால் உள்ளேயிருக்கிற தேவனை புறியலாம்.

66. எள்ளில் எண்ணெய் போலவும், தயிரில் வெண்ணெய் போலவும், மணலில் ஊற்று ஜலம் போலவும், அரணிக்கட்டையில் அக்னி போலவும், இந்த ஆக்மா ஸத்யத்தாலும் தபஸாலும் அறிய முயற்சி செய்கிறவனால் தனது ஆக்மாவில் கிரகிக்கப்படுகிறது.

67. க்ஷீரத்தில் நெய்போல இருக்கிற ஸர்வவியாபியான இந்த ஆக்மாவை தன் வித்தை தபஸ்களின் மூலமென்று அறிகிற வன் உபரிஷத்ப்ரமான பிரஜ்ஞமத்தை யடைகிறான்.

68. யக்ஞதானமுதலிய புண்யங்களால் போகவித்தி உண்டாகிறது; யோகத்தால் ஞானம் உண்டாகிறது; ஞானத்தால் முக்திடைக்கிறது, கர்மத்தால் அன்று.

69. அத்யாசிரமிகளாயிருக்கிற சாந்தர்களால் பிரஜ்ஞம ஞானம் சொல்லப்படவேண்டியது; சாந்தமற்றவனுக்கும் புத்திரனில்லாதவனுக்கும் இதை ஒருபொழுதும் சொல்லக்கூடாது.

70. 'அக்னி' என்ற முதலிய மந்திரங்களால் பஸ்ம தூளானமும், திருபுண்டா தாரணமும் அத்யாசிரமம் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

71. எவனுக்கு தேவனிடத்தில் பரமான பக்தி யிருக்கிறதோ, தேவனிடத்தில் போல சூருவிடத்திலும் பக்தியிருக்கிறதோ அந்த மகானுக்கு இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்க ளெல்லாம் பிரகாசிடும்.

72. என்னுல் ச்ருதிவசனத்தால் க்ருபைகொண்டு எல்லாம் சொல்லப்பட்டது; இதையறிந்தால் தனது மோகத்தைத்தாண்டி, பிரியருபமான சிவனை யடைகிறான்.

அத்தியாயம் 12.

(சிவனுக்கு அஹம் புந்தி ஆசிரயத்தன்மை).

1. பிரஹ்மன் :—வெகு ஸாரமான ஸாக்ஷாத் ஸங்வு சாஸ்தி சார்த்த ஸங்கிரஹம் (சுருக்கம்) சொல்லுகிறேன்; இந்த வெகு சோபனமான விஷயத்தை சித்தையுடன் கேளுங்கள்.

2. ‘அஹம்,’ நான் என்ற சப்த, புத்திக்கு பரமான ஓர் பிடிப்பு (ஆசாரம்) எல்லோருக்கும் நமக்கும் இருக்கிறது; அது பரமான ஞானம்; அதுவே ஆத்மா, ஸந்தேகமிக்கலை,

3. அத்தகைய அவன், உண்மையில் ஸாக்ஷாத் சிவனாயிருந்தாலும், தனது அலித்யையால் தன்னுடைய சிவத்தன்மையை அறியாமல் ஸம்ஸாரி போல விளங்குகிறான்.

4-6. (அந்த ஆத்மா) வேதத்தில் சொல்லிய மார்க்கத்தாலும், குருபரம்பரை கிரமத்தாலும், திரடமான மோகக் இச்சையைடைந்து, மறுபடியும் சாந்தி முதலிய ஸாதனங்களுடன் கூடியவனாய், சிவ பக்தியாலும், குருபாதத்தில் நமஸ்கரித்து, வேதாந்த மகாவாக்கிய சிவணத்தாலும், அப்படியே மனனத்தாலும், அப்படியே பரமாத்மாவின் தியானத்தாலும் பிரத்யக்-பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானமடைந்து பரமசிவனை யடைகிறான்.

7. பிரத்யக் ஆத்மாவை (தேகத்தில் பிரிவுபட்டதுபோலிருக்கும் ஆத்மாவை) சிவருபமாக அறிந்தால் மாத்நிரம் தனது பூர்ணத்தன்மையை யடைகிறான்; அந்த பிரத்யக் ஆத்மா த்வந்துவ மற்றவன், ‘அகம்’ சப்தத்தால் குறிப்பிடப்பட்டவன்.

8. ‘அஹம்’ என்ற சப்தார்த்தம் சிவருபமாக விளங்கும் பொழுது, இந்த பரமான ஞானத்தால், அலித்யையை மறக்கிறது.

9. இந்த பாஷித்யையால் அசித்யை நிவிர்த்தியானால் கேவலம் பிரஹ்மம் தான் மிச்சப்பொருள்; பாவமுமில்லை அபாவமுமில்லை (சியாவிஹாரிகமாக இருக்கிறது என்ற பதார்த்தமுமில்லை, மலடிமகன்போல் இல்லை என்ற பதார்த்தமுமில்லை).

10. ஹே! தேவர்களே! வியவஹார திருஷ்டியால் அசித்யை என்றும், அதன் நிவர்த்தியென்றும் சொல்லப்படுகிறது; தத்வதிருஷ்டியாலோ அசித்யையுமில்லை, அதன் நிவர்த்தியுமில்லை.

11. பிரஹ்மரூபமாகவே கேவலம் பிரஹ்மம் பிரகாசிக்கிறது; ஜகத்ரூபமாகக்கூட பிரஹ்மமே பிரகாசிக்கிறது.

12. சித்யை அசித்யை என்ற பேதத்தாலும், பாவம் அபாவம் என்ற பேதத்தாலும், குரு சிஷ்யன் என்ற பேதத்தாலும் பிரஹ்மமே பிரகாசிக்கிறது.

13. எல்லாம் பிரஹ்மமென்ற ஞானம் பிரஹ்மத்தை அடைவதற்கு ஸாதனம்; ஜகத் மாயை என்ற ஞானம் பலமடைவதில் அக்ஞானமாக முடியும் (மாயையும் பிரஹ்மமாகவிருக்க அதை வேறான மாயையாக கொள்வதால்).

14. அப்படியிருந்தாலும் இந்த ஞானம் (பிரஹ்மத்திற்கு பேதமாக சொல்லப்பட்ட மாயா ஞானம்) பரமாத்வைத ஞானம் கூடவதில் உபகாரஞ்செய்யும்; அந்த எண்ணத்தால் ச்ருதி (பேதமாக) சொல்லுகிறது.

15. ச்ருதி (கர்மகாண்டத்தில்) ஜகத்தை, அது தோன்றுகிற பிரகாரம் ஸத்யமென்று அங்கீகரித்து, சில வேலைகளில் நாய்களின் சேஷமத்திற்காக தயவுடன் சொல்லுகிறது.

16. ஸத்ய தன்மையுடன் ஜகத்தின் விளக்கம் ஸம்ஸாரத்தில் பிரவிருத்திக்கச் செய்யும்; அஸத்யத்தன்மையுடன் விளக்கம் ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திக்கச் செய்யும்.

17. ஆதலால் ஸம்ஸார நாசத்தின்பொருட்டு வெகு நிர்மலமான ச்ருதி சிலபொழுது இந்த எல்லா ஜகத்தும் மாயை என்று சொல்லுகிறது.

18. வெரு பக்வமுடைய சித்தமுடையவனுக்கு, அவனுடைய சித்தபாகத்துக்கு தக்கபடி, எல்லாம் பிரதம்மம் என்று ஆகாவுடன் கல்யாணியாகிய ச்ருதி சொல்லுகிறது.

19. தத்வத்தைப் பிடியுங்கால் சுத்தமான கேவலம் பிரதம்மமே காணப்படுகிறது; வித்யையுமில்லை, அவித்யையுமில்லை, ஜகத் துமில்லை, வேறொன்றுமில்லை.

20. ஆதலால் மேலான நிர்வாணத்திலிருக்கிற பாயோகிக்கு எப்படியெப்படி இந்த ஜகத் விளங்குகிறதோ அதெல்லாம் சிவனே வேறில்லை.

21. முன்னிருந்த அனுணந்தானத்தை (வாஸநையைப்) பற்றியே, இது (எப்படியெப்படி இந்த ஜகத் விளங்குகிறதோ அதெல்லாம் சிவனேயன்றி வேறில்லை என்பது) சொல்லப்படுகிறதே பன்றி, யதார்த்தமாக அன்று.

22-23. சிவ நிர்வாண நிஷ்டனுக்கு பாமர்த்தத்தில் இப்படி இப்படி விளங்குகிறதென்று ஒன்றும் கிடையாது; கேவலம் தன் ரூபத்தால் அப்படியப்படி தோன்றுகிறதென்று அலையற்ற ஸமுத்ரம்போல தானாகவேயிருக்கிறான்; வேறுவிதமாகவில்லை.

24-25. இந்த பாயோகியின் உயர்ந்த ஸ்திதியை (இருப்பை) அவனும் அறிகிறதில்லை (அந்தக்காண முதலியவை வித்யையால் கசித்துப் போனபடியால்); ஹரியும், மகேச்வரனும் நானும், வேதமும், ஸ்மிருதிபுராணங்களும் அறியமாட்டா.

26. அந்த யோகியினுடைய உயர்ந்த ஸ்திதி, அது எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே கேவலமாயிருக்கிறது (அதற்கு ஸமானம் அதுதான்).

27-28. இந்த ரூபமான பா நிஷ்டை இயற்கையாகவே சிவனுக்கு இருக்கிறது; சிவப்பிரஸாதத்தால் விஷ்ணுவுக்கும், எனக்கும், மற்றவர்களுக்கும் இருக்கிறது; மகேச்வரன் கேள்விக்கு உட்பட்டவானன்று; அவ்விதமாகவே ஸாரதனரான மஹாதேவர் இருக்கிறார் அன்றோ?

29. இவ்விதமான பாம நிஷ்டை குருகடாக்ஷத்தாலும் கர்ம பலன் ஸம்மாயாகும் பொழுதும் சிரமமன்றியில் வித்தியாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

30. தேவதேவகுண சிவனை தேசிதராக எண்ணவேண்டியது; எப்பொழுதும் ஆகாவுடன் ஸர்வ பிரயத்தனத்துடன் அவ நிஷ்டத்தை செய்யவேண்டும்.

31. தனக்கிஷ்டமில்லாகிட்டாலும் குருவால்சொல்லப்பட்டதை செய்யவேண்டும்; குரு இஷ்டப்படி செய்தால் பாரிர்வாண மடைவான்.

32-33. தன்னுடைய ஆச்ரமம், ஜாதி, கீர்த்தி, அபிர்ஷ்டம், ஸேக நிர்ணை, பந்து புத்திராதி ஸங்கமம், கிரஹகேதந்ர தனஹாணி, கிலேசம், சுகம் இவைகளை கவனியாமல் சோம்பலன் னியில் குருவின் இஷ்டத்தை எப்பொழுதும் செய்யவேண்டியது.

34. குரு பிரீதியானால் சிவன் பிரஸன்னராக விளங்குவான்; குரு தேகத்தில் மகாதேவன் எப்பொழுதும் ஸாந்நித்யமாக விருக்கிறார்.

35. குருவுக்கு இஷ்டமில்லாததை மோகத்தாலும் செய்யக் கூடாது. செய்தால் கோரமான நரகத்தில் மகாப் பிரளயம் வரையில் வெந்துபோவான்.

36. சிவன் கோபமடைந்தால் குரு ராஜிப்பார்; குரு கோபித்தால் ராஜிப்பவர் ஒருவருமில்லை; ஆதலால் குரு இஷ்டத்தை காயத்தாலும் மனஸாலும் செய்ய வேண்டியது.

37. குருவென்றவர் ஆத்மாவுக்கு வேறில்லை; இதுஸத்யம், ஸந்தேகமில்லை; ஆத்மலாபத்தைவிட மேலான லாபம் இல்லவே யில்லை, ஸந்தேகமில்லை.

38. அனாத்மரூபமான தேகமுதலியவைகளைக் கொடுக்கும் பிறா ருருவன்று, தக்கத்துக்கு நேறுதுவானதைக் கொடுப்பவன் பிறா.

39. அஷ்ட பீச்வரியம், கந்தர்வாதி பதம், ஸர்வபௌமம் இவைகளைக் கொடுப்பவனும் குருவன்று, அவன் கிலேசத்தைக் கொடுப்பவன்.

40. மந்திர, தந்திரீ, லௌகிக உபாயம் இவைகளைக்கொடுப்பவனும் அவ்விதமே குருவன்று.

41-42. எவரொருவர் ஸத்யமாகத் தோன்றுகிறதெல்லாம் அஸத்யரூபமென்று நிச்சயித்து, பரேதனமான ஆத்மாவை ஸர்வஸாஸியாக பிரித்துக்காட்டி, கீ ஏதோ அதுதான் இது என்று, வேதாந்த விளக்கத்தால் தனது நிஜமான சிவத்தன்மையை அறி யச்செய்கிறாரோ அவர்தான் ஸாக்ஷாத் குரு, மற்றொருவருமன்று.

43. திருச்ய ரூபமாயிருக்கப்பட்ட இதெல்லாவற்றையும் திருக் ரூபமாக வயப்படுத்தி, அந்த திருக்ரூபம் பிரஹ்மம் என்று உபதேசிக்கிறவர் குரு, வேறு புருஷனன்று.

44. கிருபையால் பரமாத்வைத ஞானத்தை எவன் அளிக் கிறானோ அந்த ஸாக்ஷாத் குரு சிவனே என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

45. இத்தகைய வேதாந்த கமலத்திற்கு ஸூரியரான தேசிகரை போக மோக்ஷத்தின் பொருட்டு எல்லா யத்தனத்துடன் ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது.

46. ஸங்கிரகமாய் எல்லா வேதாந்த வாக்கியங்களின் அஞ் தம் என்னால் சொல்லப்பட்டது ; எனக்கு பரமேச்வரன் உபதே சித்தார்.

47. ஸர்வக்ளரும், ஸர்வவித்தும், ஆப்தகாமரும், கிருபா களும், ஸர்வதோஷமற்றவனுமான ஈசுவரன் எனக்கு ஸத்யத்வத் ச சொன்னார்.

48. அவர் எனக்கு சொன்னபடியே உங்களுக்கெல்லாம் சொன்னேன், இது ஸத்யம், ஸந்தேகமில்லை.

49. ஸ்வ பிரகாச ரூபரும், ஸ்வத வித்தருமான சிவனுக்கு, எல்லாம் கையிசிருக்கிற ஸெல்விக்கணிபோல் பிரத்யக்ஷமன்றோ ? இதில் ஸந்தேகமில்லை.

50. வேதங்களுக்கு வேறுவிதமாய் அர்த்தம் சொல்லுகிறவர்கள் மூடர்களும், மூர்க்கர்களும் ஆவார்கள் ஸந்தேகமில்லை.

51. நான் சொன்ன வழியில்லாமல் அர்த்தம் சொல்லுகிறவர்கள் பிடிப்பில்லாத பாழுங்கிணற்றில் கிழுவார்கள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

52. வேதார்த்தம் பரமாந்வைதம், வேறு அன்று; அப்படியில்லாவிட்டால் இவ்விடத்திலேயே என் தலை கீழே கிழும், ஸந்தேகமில்லை.

53. வேதவாக்கியங்களின் அர்த்தம் வேறு என்ற ஸந்தேகத்துடன் நிச்சயிக்கப்படாத அர்த்தமுடையவர்களானால் உங்கள் தலை கீழே கிழும்.

54. இதற்குமேல் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை, என்னால் சொல்லப்பட்டது ஸத்யம், சம்புலின் பாதத்தைத் தொடுகிறேன்.

55-57. ஸூத்ர : - இப்படி தேவர்களுக்கு சொல்லிவிட்டு மகாதேவரான பிரஹ்மன் பிரத்யக் பூதமாயும், பரானந்தராயும் பார்வதிபதியாயும், பரமாந்வைத ரூபமாயும், பவரோகத்திற்கு மருந்தாயுமிருக்கிற ஈச்வரனை ஸ்மரித்து, நமஸ்கரித்து, மதுபடியும் ஸ்நாதித்து பக்தியினால் பரவசமானார்.

தேவர்களும் திரியம்பகரான ஸாம்பரை ஸ்மரித்து, தண்டம் போல் பூமியில் கிழுந்து நமஸ்கரித்து ஸந்தோஷத்தால் பரவசமானவர்கள்.

58. மகா கருணையுள்ள மகாதேவரும் தேவியுடன் அவ்விடமே ஆகிர்ப்பவித்தார் (தோன்றினார்).

59. கிஷ்ணுவும் லக்ஷ்மியுடன், அசேஷ நாயகரான பகவானைப்பார்க்க அங்கு வந்தார்.

60. அப்பொழுது முதலில் புஷ்பவரஹம் உண்டாயிற்று; க்வஸ்தி முதலிய வாக்குகள் உண்டாயின; அவ்விடத்தில் பக்தி

யுடன் கூடிய விஷ்ணுவனதும் லக்ஷ்மீயாதும் சிவன் பூஜிக்கப் பட்டார்.

61. சசிசேகரான சங்கரரும் அம்பிகையுடன் அங்கே ஸ்வ ரூபஞான பிரியத்தால் வீர்த்தனம் செய்தார்.

62-65. ஸர்வலோக மாதாவும் பாபநாசகரமான ஞானத் தையளிப்பவருமான சிவை ஸ்வானுபூதசக்திமான 'கடாக்ஷத் தால் பிரஹ்மன் இரத்தின் முதலிய இவர்களைப்பார்த்து, தேவ லம் கருணாபலத்தால் இந்த தேவர்களை ஞானமடையும்படி செய் தான்; ச்ருதி மஸ்தகத்திலிருந்து உண்டான ஞானமாகிற போதத் தால் விஷயீகரிக்க தகுந்தவரும் நர்த்தனஞ் செய்கிற சிவனையும் சிவையையும் பிரஹ்மன் முதலான தேவர்கள் தங்கள் மாம்ஸக் கண்களாலேயே பார்த்தார்கள்; பவபாசத்தை அறுக்கும் பஞ்சா க்ஷத்தால் மறுபடியும் அந்த மகாளைப் பூஜித்து, ஆதரவுடன் ச்ருதிவாக்யங்களால் கஷ்ட பவபந்தனமற்றவர்களாக ஸ்தோத்திரி ரஞ் செய்தார்கள். அசுபத்தை அபகரிக்கும் சிவன் "ஹே! தேவர்களே! உங்களுக்கு இஷ்டமித்தி உண்டாகிவிட்டது" என்று, திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

66. சரணுகத பிரியையும், பந்தத்திற்கு காரணமான மலத் தை நாசஞ்செய்கிறவளுமான சங்கரியும் மிகப்பிரியத்துடன் "என் னுடைய பிரஸாத பலத்தால் ஞானமடைந்தீர்கள்" என்று திரு வாக்களித்தாள்.

67. கேசவரும் தேவர்களைப்பார்த்து, "இந்த அப்புதரும், பிரபுவும், ஸர்வவேத கிரஸான வேதாந்தத்திற்கும் எப்பாதவரு மான சம்பு உங்களிடம் பிரீதியடைந்தார்" என்று சொன்னார்.

68-70. தேவனும் காரூண்ய ஸைத்தால் உருகிய மனதுடன் பிரஹ்மன் முதலிய எல்லா தேவர்களையும் பார்த்து சொன்னதா 'வது "இந்த அதிசோபனமானதும், எனக்கு அனுகூலமானது மான இந்த கேதையை (பிரஹ்மகேதையை) எந்த த்விஜன் படிக்கி ருஞோ அவன் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவனாய் என்னையே படை

79. செவ்வியம் தாமம் சலசுமார்ய் செவ்வியத்தி னவநிதேயியிற்செவ்வியம்
மயிதாந்தருத்தருத் தன்வையுமும் உண்டாகும்.

80-82.

கிருபைபாலும்,
விநாயக, வயு
கடைந்து இந்த

கிராமம், அகநாடகம்
பிரணாதத்தாலும்,
தந்தவகையாய்

இதில் பரமான முக்தி திரிம. பபந்-வ-ஸாதகமலலா.

83. இந்த சிவோஷ்டமான யக்குவைப்பவ கண்டதீதை படிக்க
கிறவன் ஸந்தியநாஸ ஸுதலகாணமுடைய செவ்விய ஸத்யமாக சிவ
தீர்த்தில் அடைவான்.

84. என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்த சிவோஷ்டமான கீதை
நீலா துக்கத்தையும் போக்கடிக்கும். முக்தியைக் கொடுக்கும்,
செவ்வியோஸாதமளிக்கும், ஸமஸ்த வேதஸாரமுள்ளது; “விநாயக சோ
பாசமாய் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கிறது; மகத்தான் அனுபவமுள்
ல் ஆதரிக்கப்படுகிறது.

35. இர் ஸம்நிதை விஷயத்தில் ஏதாவதும் கிருத்தப்
புரல் அது அகர்த்தகாரும்; ஞானத்திற்கு பிரயோஜனம்
படும்; ச்ருதி பிரமாண ரூபம் இந்த ஸம்நிதை; பெரியோ
ருக்கு எப்பொழுதும் ச்ருதிபோல பிரமாணம்.

86. இந்த ஸமநிதையை படிக்கிறவன் ஜன்மமடையமாட
டான், பரமான சங்கரணியடைவான்; ஆதலால் தன - ஓசாதக
திற்பொருட்டு ச்ருதி பிரமாணமாகப் படிக்கவேண்டும்.

87. இந்த ஸம்நிதையை பிரியத்துடன் கேட்கிறவன் மது
படியும் ஜனிக்கமாட்டான், சங்கரணியடைவான்; பரமான அந்நிய
அது பலமும் உண்டாகும்; வாக்கில் கீதையும் தாண்டிச் செய்
வான்.

88. ஸத்யபூர்ண ஸகலமுடையதும், தத்வமந்த வியப
முதீ ஸகலதனமும், ஸத்யவருப்பும், அகபந்தை கிச்சுத்தெய்ய

66. கருணாநிதிடைய பகலாஜம் முனிசிபல்பார்க்.
மாண வாக்பித்தை தொல்லத்தொட்டிஞர்.

67. விபரம்:—முனிசிவந்தேவருக்கு மகனாகியிருந்தான். திருப்பொருதம் அங்கத்திலேயுள்ள சிவன் பாக்ஷம். சிவன் இவ்வாறில் 90

10-7-1950
 நான் முடிவாக! தேவர்கள்!
 முன்னால்தான் பிரபுவான் நந்தர் அடியை எழுப்பியால் என்னை புர
 ணங்களுக்கும் நான் கிட்டுவான்! நான்; என்னுடைய பிரபுவான்
 தால் இந்த ஸ்ரீராமம் நந்தர் அடியால்; நந்தர் அடியால் ஆகிய
 பந்தர் அடியால் அல்லாது கருணையால் புரணம் மீட்டிவைத் தத்
 தாவாயும்; தேவர்களால் கீழ்த்தான் ஆகிய; முன்னால்தான் புர
 பந்தால் மீட்டினால்; சிவாக்களுமால் ச்ருதி அந்தந்தவான் ஸ்ரீ
 ராமம் கீழ்த்தான்; நந்தர் பிரபுவான் தந்தால் எதுதான் முடியாத
 தேவனால் அடியை ஆக்கினால் வேதந்த ஸ்ரீராமம் மீட்டினால்
 என்னால் அடியை அடியால்; வேதந்த வாகியார் தந்த நிச்சயம்
 சிவத்தில் மீட்டினால்; ஸ்ரீராமம் ஆகியதால் 19
 கீழ்த்தான் நந்தர்; தேவர்களால் ஆகியதால்
 ஸ்ரீராமம் ஸ்ரீராமத்தில் குருவுக்கு குருவானான்; கீ
 வேதந்த ஸ்ரீராமம் சிவாக்களத்தில் சிவாக்களால் எப்பொழுதும்

76. பாவலான் வியாணர் இப்படிச்சொல்லிவிட்டுத் தன் மூல-
வெள்ளை தூக்கிப்பெடுத்து, ஆலிங்கனம்செய்து, 7 கையேகளைக்
பிடுத்து, மமக ந்துவிட்டுச் சென்றார்.

77. மதுபிடியும் ஸங்கத்துான ஸுத்தி தன்னுடைய சித்
யர்களை கட்டாவித்து ஸம்பிரமாண வாக்குடன் 'ஸங்கத்துக்கு மஹிண
பிராந்தகாண்டம்' என்று நெரன்ஹர்.

78. என்னுடைய பழக்கத்தை எவ்வளவு படிக்கச் செய்தே, நா. அவனுக்கு ஆயுள், சூட்சுமியம், வீரவிரியம், சூரனாய் எல்லாம் உண்டாகுதல்.

51-53. எப்படி காலிக்கு ஸமானமான தேவதேவனுடைய போ, ஷடக்ஷாத் திந்து ஸமானமான மந்திரமில்லையோ; பாஷாதிதிகு ஸமானமானதில்லையோ, அன்னத்திந்து ஸமானமான போஜ்யமில்லை போ அப்படி ஷடிகளுக்கு ஸமானமாய் இல்லை. தேவதேவனான இ-தாத் திவன் எப்படி அல்லோராவும் பூஜிக்கப்படுகிறாரோ அப்படி ஷட்திசுமாரக்கஸ்தன் எக்ஷேஷு'லும் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்.

57. சூரியனில்லாவிடில் 'எப்படி' ஜகத் அந்தகாத்தகத படைபுமோ அப்படி வைதிகமில்லாத ஜகத் அந்தமாய்க்கிடும்.

58. பிரான் இந்திராயமுதலியதற்ற சரிசம் எப்படி புழுக்களுக்கு இணையாகுமோ அப்படி வைதிகமில்லாத ஜகத் விபர்த்தமாய் போகும்.

59. ஆச்சரியம்! வைதிக மகிமையை ஏன்னால் செழுமடிபாது; வேதமொன்றே அந்த பெருமையைக் கூறுகிறது.

60. ஸ்மிருதி புராணங்கள், பாரதமுதலியவை வைதிகமாய் எப்பொழுதும் கூறுகின்றன.

61. எல்லா தார்திரிகர்களும் வேதத்தில் சொல்லியதைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுங்கள்; தந்திரத்தில் சொல்லியதால்பட்டும் நீவிக்கொடுக்கலை; வேதமே எப்பொழுது முள்ளது.

62. இப்படி சொல்லிவிட்டு ஸூத்ரபகவான் தனது குரு விபாலரை ஸ்மரித்து, 63-ல் விழுந்தான்.

63. இந்த சமயத்தில் ஸத்யவதி புத்ரரான் வியாலரும் சிஷ்யனாய் ஸ்மிருதியான அங்குசத்தால் இழுக்கப்பட்டவராக தானாகவே அங்கு தோன்றினார்.

64-65. அவரைப்பார்த்து எல்லாமுனிகளும் தழைதழைத்த சேஷர்களும், சேஷவையன்றியும் பூமியிலிழுந்து எமஸ்கரித்து, அந்தோத்திரம்செய்து, வன்ய புஷ்ப பஷுங்களால் பூஜித்தார்கள்.

40. சங்கு, தாழ்வாரம், கதை முதலிய அடையாளங்கள் விஷ்ணு, தாந்திரிகளால் செய்யப்படவேண்டியது, மற்றொருவரும் செய்யக்கூடாது.

41. தந்திரத்தில் தீக்ஷைபெற்றவர்களுக்கு இந்த அடையாளம் தரிப்பது சிவமயரீதியில் உபயோகமாகாவிருக்கும்.

42. தந்திரத்தில் தீக்ஷைபெற்றவருக்கு தாழ்வாரம் சிவமயரீதியில் உபயோகப்படும்.

43. தீவதமார்த்தத்தினுள்ளவர்கள் பிரமையாலும் அடையாளங்கள் செய்துகொள்ளக்கூடாது.

44. அவர்கள் லலாடத்தில் மோகத்தாலேனும் வேறு புண்டாம் தரிக்கக்கூடாது.

45. தந்திரோத்தமான பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட தேவதிகள் வைதிகர்களாலும் சேவிக்கத் தகுந்தவர்கள்.

46. எங்கும் தேவதாரூபம் சுத்தமே; தந்திரபூசை தாழ்வாரங்களுக்குதான் தேவலமாயுள்ளது.

47. தந்திரதீக்ஷைபெற்றவன் வைதிகமார்த்தத்தைக் கொது; வைதிகர்களும் தந்திரதீக்ஷையை தொடக்கூடாது.

48. ராஜாவும் எல்லாவைதிகர்களையும், தந்திரிகளையும் கல்பப்பன்றியில் ஸ்தாபனம் செய்யவேண்டியது.

49. அப்பண்பாடுவந்திரிகளால் எல்லோரையும் ராஜா சபிக்கவேண்டியது; விசேஷமாக வைதிகர்களையும், ஞானிகளையும் சபிக்கவேண்டும்.

50. ச்ருதியிலும் ஸ்மிருதியிலும் சிலஞானத்திற்கு ஸமாணமான ஞானம் இல்லாததுபோல தந்திரிகளுக்குள் வைதிகனுக்கு ஸமானமில்லை.

30. இவ்விதமே ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட விக்கிம் வேத ஸூக்தத்தில் உரீளவர்களாலும், தந்திரங்களில் சொல்லியது தந்திரர்களாலும் தரிக்கப்படவேண்டியது.

31. சிவாகமத்தில் சொல்லிய ஆசிரமநிஷ்டன் திரிபுண்டா விக்கத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டியது; ஆதற்கு சொல்லப்பட்ட மந்திரத்துடன் நெற்றியில் மயங்கால் அரிக்கை கொள்ளவேண்டியது.

32. விஷ்ணுவாகமத்தில் சொல்லிய ஆசிரம நிஷ்டர்கள் ஊர்த்துவபுண்டாத்தையும், திருகுலருபமாவது, நீன்குழகம் டைய ருபமாவது மண்கடடியால் நெற்றியில் எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டியது.

33. அப்படியே பிரஹ்மாகமத்தைப் பின்பற்றியவர் மண்டலாகாரமாக பஸ்மத்தாலாவது, மண்ணாலாவது, சந்திரத்திலாவது தரிக்கவேண்டியது.

34. புத்தாகமஸ்தர்கள் அசுவத்தபத்தந்திரகுலமமாக துரித்தால் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

35. (ஹைர்கள்) பஸ்மத்தாலாவது, மண்ணாலாவது மூன்றா ஊர்த்துவபுண்டாம் லலாடத்திலும், மார்பிலும், கைகளிலும் தரித்த வேண்டியது.

36. எல்லா ஆகமநிஷ்டர்களும் வெண்ணிறமான பஸ்மத்திரியக் திரிபுண்டாம் தரித்தால் சோபனமாயிருக்கும்.

37. சிவாகமத்தை சார்ந்தவர்கள் திருயசு திருபுண்டாம் ஒன்றே தரிக்கவேண்டியது.

38. வேதோக்த மார்கத்திருப்பவர்கள் லலாடத்தில் வேதமந்திரத்துடன் திருயக்திருபுண்டாம் தரிக்கவேண்டியது.

39. மோஹத்தாலாவது வேறுவிதமாப்ச்செய்தால் நாக வான்.

23. இவ்விதம் ஞானிகளான முனிகளுக்கு சொல்லிவிட்டு ஸூதபகவான் ஸ்வேச்வரான ஸாம்பனை நியமித்துக்கொண்டு, பக்தியால் பாவசமாஞர்.

24. பிறகு பரிவெபத்தியால் ஆத்மரூபமாக சத சித ஆனந்த பூர்ணமான வர்சிவத்தை அனுபவித்து, கருணாநீதியாக ஸூதர் முனிக்குட்பட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து தருமமான அறியவேண்டியதை கொஞ்சம் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

25. ஸர்வவித்தும் குருக்களுக்கெல்லாம் குருவான ஸர்வேச்வரனுமான சம்பு, ச்ருதிமார்க்கத்திலிருந்து நழுவின மனிதர்களுக்கே தந்திரம் என்றும், ச்ருதிமார்க்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு அதில் (கந்திரத்தில) ஒன்றுமில்லை யென்றும் சொன்னார்; இதில் ஹிதகரமானதும். எல்லாம் பூர்ணமாகவும், ஸத்யமுச் சொல்லப்பட்டது.

26. ச்ருதியும் மனிதர்களுக்கு வர்ணதர்மத்தை சொல்லி யருக்கிறது; கருணையுடைய பரகுருவான ஈசனும் தந்திரத்தில் ச்ருதிமார்க்கத்தி லில்லாதவர்களுக்கு வர்ணதர்மத்தை சொல்லியிருக்கிறார்; அதை ச்ருதிமார்க்கத்தி லிருப்பவர்கள் ஸேவிக்கக்கூடாது.

27+28. ச்ருதியில் சொல்லியதுபோல தந்திரத்திலும் ஆசாமங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; விஷ்ணுவும் ச்ருதி மார்க்கத்தில் இல்லாதவர்களுக்கு தன்னுடைய தந்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்; பிரதீநியும் அப்படியே சொல்லி யிருக்கிறார்; இவைபெல்லாம் ச்ருதிமார்க்கத்திலிருப்பவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை; ச்ருதிமார்க்கத்திற்கு ஸமானம் ஒன்றுமில்லை ஸத்யமாய் என்னால் சொல்லப்படுகிறது.

29. ச்ருதிமார்க்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு வேதேதாத்த பூஜையும், இல்லாதவர்களுக்கு தந்திரபூஜையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சத்தில் சிவாச்சனமும், சிவபிரதிஷ்டையுந், சிவனாததரிசனமும், சிவபக்தர்சகிப்புநிப்பதும், சிவபக்தியும், காது, கழுத்து, அல்லது கையில் குதாசுதம் பக்தியுடன் தரிப்பதும், 'அக்னி' என்ற மந்திரத்தால் பஸ்மம் பூசிக்கொள்வதும் நெற்றிமுதலிய விடங்களில் திருயுண்மாம் தரிப்பதும், வேதவேதாந்தநிஷ்டரான கருணையுடைய குருவினுடைய சிஷ்யனாகியும் உயர்ந்ததென்று சொல்லப்படுகின்றது.

16-18. சின்மந்திரம், பாதமந்திரம், ஹம்ஸ மந்திரம், க்ஷாமம், பிரணவம் இவைகளின் மனோஜபம் உயர்ந்தது; அவிமூர்தம் (காசி) என்றஸ்தானமும், விபாக்பூமும், சோபனமான தஷிண கைலாஸமும் மேலானவை; வேதமார்ச்சுத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆசாரத்தைவிட ஸ்மார்த்ததர்மம் மேலானது; ஸ்மார்த்தத்தைவிட சரோததர்மம் மேலானது; சரோததர்மத்திற்கு மேலானது ஒன்றையும் காணவில்லை.

19. இந்நிரியங்களுக்கு மேற்பட்ட பரமகருணமான சிஷ்யரிஷிநிஷிதமும், தர்மமுதலியவைகளிலும் ச்ருதியே எப்பொழுதும் பிராணம்; ஸமிருதி அந்த ச்ருதியை பின்பற்றி யிருக்கிறது.

20. எல்லா தர்மததிரகும் ஆஸ்திக்யம் (வேதத்தினால் தெய்வத்திலும் நம்பிக்கை) வேராக (மூலமாக) விருக்கிறது; இந்த மூலத்திற்கும் நிர்நிக்கப்பாட்ட கர்மங்களை விடுதலே காரண யுத்திருகிறது.

21. 'சிவனே எல்லாம்' என்ற ஞானம் எல்லா ஞானத்தைக்காட்டிலும் மேலானது; அதற்கு சமானமாகவாவது, மேலாகவாவது ஒன்றும் காணப்படவில்லை.

22. வெகு சித்ததையுடன் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் என்னால் சொல்லப்பட்டது; இதற்குமேல் சொல்லக்கூடியது ஒன்றிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

2., ஸத்பாஜிலக்ஷணமுடைய சிவன் பாத்ஸதக்காட்டிலும் பரமான தத்வம்; அவருடைய அலாதாரணமான (விசேஷ) மூர்த்தி, அம்பிகையுடன் எப்பொழுது மிருப்பதே (அர்த்த நாரீச்வார்; சிவசுந்திர நம்கமான பஞ்சிவஸ்வரூபம்).

3. ஸ்வஸ்வரூபமஹாநந்தத்தால் சரீரேதர்ஷமடைந்த தான் டவபிரிபர், சிவன் என்ற நாமங்களெல்லாம் இவருடையபெயர்களே.

4. பிரஹ்ம விஷ்ணு நுத்திரர்கள் பாதத்வத்தின் விபூதிகள் (மகிமைகள்); பிரஹ்மஸித்யும் விஷ்ணுவையும் விட நுத்தான் மேலானவர்.

5. ஸம்சாரகாரணம் மாயை; அவள் எப்பொழுதும் ஸதத்வத்தாட்டிலும் வேறுலக்ஷணமுடையவள் (ஸத்தன்ரு); அவளுக்கு ஸத்பாவம் தோற்றத்தால் மட்டும் தான், பிரமாணத்தால் அறிபப்போனால் அவளுக்கு இருப்பு இல்லை.

6. அவளும் வாஸ்தவத்தில் பிரஹ்மத்திற்கு வேறாகவிரூப்பமாக காணப்படவில்லை; தத்வஞானத்தால் மாயைக்கு பாதக்ஷீரம் சம்) ஏற்படுகிறது; காந்தத்தால் இல்லை.

7. வேதாந்த வாக்கியத்தா லுண்டாகிறது, பிரஹ்மாத்ம விக்கிபத்தை விஷயஞ்செய்வதுமான ஞானம் தேவபிரஸாதத்தாலும், சூருகடாக்ஷத்தாலும், சக்திவிழுவதாலும், வேதாந்த வாக்கியத்தாலும் அதிகாரிகளுக்கு உண்டாகிறது.

8-10. ஞான இச்சைக்கு காரணம், தானம், பற்பல ஸங்கங்கள், தபஸ்ச், வேதம் வேதாந்தம், புராணம், ஸ்மிருதி. பாரதம், வேதாசமங்கள் இவைகளின் படிப்பும், படிப்பிவிப்பதாமாம்; வேதாந்த மயிவதில் முயற்சியும், வேதபாற்றிய விஷயத்திலும் எல்லா லோகவிபவஹாரங்களில் உபேகக்ஷயம் ஞான இச்சைக்குக் காரணம்.

11-15. சாந்தி தாந்தி முதலிய நம்மங்கள் ஞானத்திற்கு அங்கங்கள்; ஸம்ஸ்தமான ஞானங்களுக்கும் பத்தியுடன் வித்

27. அஞ்ஞானிகளான ஜனங்களின் சரீரத்தில் எல்லா தேவர்களும் மறைந்தேயிருக்கிறார்கள்.

28. ஆதலால் போகமோகம் மிச்சிப்பவன் விசேஷமாக தேவதாமபமான தனதும் நேருடையதுமான சரீரத்தை பூஜிக்க வேண்டும்.

29. மனிதன் (ஞானி) மோகந்தலாவது அவமானம் செய்யக்கூடாது; அப்படி பிரமாதத்தால் செய்தால் பீஷமுத்திரத்தில் விழுவான்.

30. கெட்டவனாயிருந்தாலும், மூர்க்கனாயிருந்தாலும் தேவகாத்மாவாக பூஜிக்கவேண்டியது; தேவதாமபமாக பார்த்தால் பவபந்தத்திலிருந்து விடுதலையுண்டு.

31. மோஹத்தால் கூட பிரியமற்றவார்த்தையை பேசக்கூடாது; பிரமாதத்தால் அப்படிச் செய்கிறவனை இந்த பரமான தேவதைகள் நாசஞ்செய்வார்கள்.

32. சரீரத்தில் அஸ்திர சஸ்திர வகத்தால் காயமாவது, ரக்தம் வீவளிவரும்படியாவது செய்யக்கூடாது; அப்படி செய்தால் கிரேஹிமுதவான்.

33. தந்தேகத்திலாவது மற்றவர்களின் தேகத்திலாவது அடைபாளங்கள் செய்யக்கூடாது; சக்கிரமுதவியவைகளால் அவ்விதம் செய்தால் கிரேஹிமுதவான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

34. கருக்கமாக எல்லா சாஸ்திரங்களின் ரஹஸ்யம் என்னென்ன சொல்லப்பட்டது; தேவதாமபமான சரீரத்தை நோக்கி யுங்கள் (எல்லா சரீரங்களிலும் தேவதாமபத்தின்மையை நிரூபிக்கவேண்டும்).

அத்தியாயம் 8.

(ஸர்வவேதாந்த சங்கிரகம்).

1. ஸூத்ரம்:—இனி கருக்கமாக ஸர்வவேதாந்த ஸங்கிரஹத்தைச்சொல்லுகிறேன்; இதை யறிந்தால் மனிதன் நிர்வாணமடைவான்.

18. (அந்த பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப பூதமான சேத்யத்திற்கு பிரதியோகியான) சித்சக்தி தேகமத்தியத்தில் (முலாதாரத்தில்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; (ஸதவசஜஸ் தமோருணமுள்ள) மாயாசக்தி பிரஹ்ம ஸந்திரகத்திற்கு கீழ் ஸ்ரீபூ (நெறியி) முன்பாகத்தில் இருக்கிறது.

19. ஸதரூபமான பராசக்தி (சப்த பிரஹ்மமான சக்தி) ஸலாட மத்தியில் இருக்கிறது; பிந்து ரூபமான சக்தி கீழ்பாகமான புருவமத்தியிலிருக்கிறது.

20. பிந்து மத்தியத்தில் ஜீவாத்மா ஸ்ரீசக்தி ரூபமாகவும், ஹிருதயத்தில் ஸ்தூலரூபமாகவும், நடுவில் மத்திய ரூபமாகவும் இருக்கிறது.

21. ஸர்வ வித்யைகளையும் அறிக்கும் பிரஹ்ம பத்னியான ஸாஸ்வதீதேவீ எப்பொழுதும் காக்கு ஹணியிலிருக்கிறாள்.

22. க்ஷிப்தரூபத்தினியான மகாலக்ஷ்மீ அனாஹதத்தில் (ஹிருதய மத்திய ஸ்தானத்தில்) எப்பொழுதும் இருக்கிறாள், ஸ்ரீதர பத்னியான பார்வதியும் நுத்ரனுடனிருக்கிறாள்.

23. ஸாக்ஷாத் ஸார்ப்பரும், ஸநாதனரும், ஸத்யாதி லக்ஷண முடையவரும், சுத்தரும், எல்லா தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான சிவன் எங்கும் இருக்கிறார்.

24. நல்ல ஞானமுள்ளவர்களுடைய தேகத்தில் இந்த தேவர்களெல்லாம் பிரத்யக் ஆத்மாவாகவும், தேவதா ரூபமாகவும் விளங்குகிறார்கள்.

25. வேதமார்க்கத்திலிருப்பவர்களும், சுத்தமானவர்களுமானவர்களின் (அக்ஞானிகளின்) தேகத்தில் தேவதா ரூபமாக விளங்குவார்கள், பிரத்யக் ஆத்மாவாக விளங்கார்கள்.

26. தார்திராளிகளின் சரீரத்தில் இந்த தேவதைகள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள்; (ஆனால்) சுத்தியில்லாதபடியால் விளங்குகிறார்கள் எல்லாம்.

6-12. உன்பாகத்தில் (ஸூக்தம் சரீரத்தில்) க்வராத் ஆத்மாவும், மத்தியில் (காரண சரீராபிமானி) ஸம்சாத் ஆத்மாவும் இருக்கிறார்கள் (இருக்கிறதாக தியானிக்க வேண்டியது); ஞானேந்திரியமென்ற ச்ரோத்திரமுதலியவைகளில் கிரமமாக திக், வாயு, சூரியன், வருணன், பிருதீதி என்ற தேவதைகளும், கர்மேந்திரியங்களான பாதமுதலியவைகளில் கிரமமாக, திருவிசுரமன், இந்திரன், அக்னி, பிரஜாபதி, சிவன் என்ற தேவதைகளும், பிராணனில் ஸூக்தாத்மாவும், அந்தக்காணத்தில் புகவான் ஹிருண்யகர்ப்பரும், அந்தக்காண அவஸ்தா பேதங்களான மனனில் சந்திரனும், புத்தியில் பிரஹ்ஸ்பதியும், அகங்காரத்தில் காலாக்னி ருத்ரரும், சித்தத்தில் சிவனும், தோமங்களில் கெட்ட தேவதைகளும், அஸ்திகளில் பூதபிரேதங்களும், ஸ்ராயுவில் பிசாசு ராக்ஷஸர்களும், மஜ்ஜையிலும் தவக் கரண ரக்கத்திலும் பித்திரு கந்தர்வர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

13. திருமுர்த்திகளில் ஒருவரான பிரஹ்மஹிதைய கோரமான் (ப்யங்கரமான) சரீரம் ஜந்துக்களில் உன்பாகமான வஸ்தி கண்ணிலும், சூர்யனுக்கு வெளியாகத்திலும் இருக்கிறது (இருக்கிறதாக தியானிக்கவேண்டும்).

14. அவருடைய சார்தமான சரீரம் இடைக்கண் உஜ்ர பாதத்திலும், சந்திரனுக்கு வெளியிலும் இருக்கிறது.

15. திருமுர்த்திகளுள் விஷ்ணு எப்பொழுதும் கண்டத்தில் (கழுத்தில்) இருக்கிறார்; உள்ளே சார்த சரீரமும், வெளியில் கோரதனுவுமிருக்கின்றன.

16. ருத்ரன் எப்பொழுதும் ஹிருதயத்திலிருக்கிறார்; உள்ளே சார்த சரீரமுடையவராகவும், வெளியில் கோரதனுவுடையவராகவுமிருக்கிறார்.

17. எல்லாவற்றிற்கும் காரணமானதும், ஸத்யாதி லக்ஷண முடையதுமான பிரஹ்மம் மகாஸ்தானமாகிய பிரஹ்ம ரந்திரத்தில் (தலை உச்சி ஒட்டையில்) எப்பொழுதுமிருக்கிறார்.

36. வெருவாய்ச் சொல்வதில் என்னபயன்; மற்ற தெய்வங்களை விட்டு மங்களைத்தைச் செய்யக்கூடிய சிவனை புத்தி முக்தியின்பொழுட்டு தியானிக்கத்தக்கவர்.

37. சுருக்கமாக வெரு ஸாரமானதெல்லாம் சொல்லப்பட்டது; நீங்கள் எப்பொழுதும் உத்தனத்துடன் சிவத்யானம் செய்யவும்.

அத்தியாயம் 7.

(ஹ்ருத்ய விசாரம்).

1. ஸூத்ரர்:— ஹே! விப்ரர்களே! விஸ்தாரமன்னியில் சுருக்கமாக ஹ்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிறேன்; உத்தமமான ஸர்வஸித்தியடைய சிரத்தையுடன் கேளுங்கள்.

2. எல்லா தேகங்களிலும் (அந்தந்த தேகாவயவமான இந்நிரியங்களை நியமனத்திற்காக, அதற்கு அபிமானிகளான) தேவதைகள் இருக்கிறார்கள்; இதற்கெல்லாம் காரணமான உத்தமமும் இருக்கிறது.

3. பஞ்ச பூதங்களாலமைக்கப்பட்டதும், ஸ்தூலமானதும், ஆறு கோசங்களுள்ள அமான (தவச், அஸ்ருக், மார்ஸம், மேதஸ், அஃதி, மஜைஜயென்ற ஆறு கோசங்கள்), இந்த தேகத்தில் பிரதிவிமுதலிய சிவமாக (பிரஹ்மன், விஷ்ணு, ஈசு, நுதன், ஸதாசிவன் என்ற) ஐந்து தேவர்கள் அகிஷ்டானமாக விருக்கிறார்கள்.

4. (பிரஹ்மத்தின் காரியபூதமான குணமூர்த்திகளான) காரிய பிரஹ்மன் பிரதிவியிலும், காரியவிஷ்ணு ஜலாம்சத்திலும், காரியருத்ரன் அக்னி பாகத்திலும், பூமான ஈசுவரன் வாயு அம்சத்திலும், சரீரத்தின் ஆகாச அம்சத்தில் ஸாக்ஷாத் ஸதாசிவனும் எப்பொழுதும் இருக்கிறான்.

5. சரீரத்தின் வெளிபாகத்தில் விராட் ஆத்மா எப்பொழுதும் இருக்கிறார்.

29. ஆதலாலே பாமேச்வரரைத்தவிர பாக்ஷெய்வங்களை விட்டுவிட்டு அந்த சிவங்காரான சிவனே முக்தியமாய் திராவிடிக் கந்தருத்தவர்.

30. ஸாக்ஷாத் ஆம்பிகாபதியான பரசிவத்திற்குள்பட்டே (அதற்கு தாழ்வாசு) எல்லாதேவர்களும் திராவிடிக் கந்தக்கவர்கள்; ஒருபொழுதும் முக்தியமாகவில்லை.

31. ஸர்வவேத உத்தமமானதும், ஆதர்சவியுமான அநீர்வகி கோபநிஷத்தும், கீதரேபமுதலிய மற்றுமுள்ள ச்ருதியும் இந்த அந்தத்தையே முடிவாகவுடையன.

32. எப்படி எல்லாவற்றைக்காட்டினும் ஸாக்ஷாத் பரம் பிரதம்மம் உயாததே (பிரதிஷ்டையுள்ளதே) அப்படி அதர்வண வேதம் எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் மேலானது.

33-35. (வைகரீ ரூபமாய் வெளிப்பட்ட) தாரம். (பிரணவம், துக்கத்திலிருந்து கடததுகிறபடியால் தாரம்) ஒரு பெரிய கிருஷ்ணம்; (அதற்கு 'அ'காரம், 'உ'காரம், 'ம'காரம், பிந்து, நகதம், சக்தி சார்தம் என ஐழு அவயவங்கள் உள்); (இதே பிரணவம் மூலாதாரத்தில் பராவாக ரூபமாக இருந்து, இந்த கிருஷ்ணத்திற்கு) இந்த தாரமே கந்தம் (மூலம், கீழ்வேர்); பிந்து என்று சொல்லப்பட்ட அவயவமே கந்தத்தின் சக்தி (ஸாமர்த்தியம்); அகாரமுதலிய மீம்புது வர்ணங்களும் இந்த பிரணவ மரத்திற்கு கொம்பு இலைகள்;

இந்த நிருஷ்டார்த்தம்போல, சகல ச்ருதிக்கும் பிரணவமே கந்தம் (மூலம்); ச்ருதி விரி சக்தி (பிரணவத்திற்கு அதை உண்டாக்குகிற ஸாமர்த்தியம்) அதர்வண வேதம் கிருஷ்ணம்; ரூக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்று வேதங்களும் ஸ்கந்த சாகைகள்; மீமிருதி புராணங்கள் இலைகள்; கல்ப ஸூத்ர முதலிய ஆறு அங்கங்களும் வெளி ரகஷிணத்தாக ஆவரணம் (வேலி); தர்க்கிகள் வேலிக்கு வெளியேலி; பஞ்சிவரூபமான ஞானம் புஷ்பம்; பாமுக்தி பலம் என்று எண்ணப்படுகிறது.

19. ஸம்ஸாரிகளான ஜீவர்களால் முக்தியையும் புத்தியையும் உத்தேசித்து பிரஹ்ம விஷ்ணு ஹர்களின் அவதாரங்கள் எப்பொழுதும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவைகளாயிருக்கின்றன.

20. உபாஸிக்கப் படவேண்டிய ஒன்மையில் ஸமமாகிறார் தானும் ஹரிஸயக்காட்டினும் ஹன் சிரேஷ்டர், ஸமமுமன்று, குறைவுமன்று, இதில் ஸந்தேகத்திற்கிடமில்லை.

21. ஹ்ம, விஷ்ணுவக்கும் பிரஹ்மனுக்கும் ஸமமாகவருவது, குறைவாகவருவது நினைக்கிறவர்கள் நாகரணியில் எரிந்து போவார்கள்.

22. ஹ்ம ஹரி பிரஹ்மாதிரி தேவர்களிடமிட மேலாக நினைப்பவர்கள் மகா கோரமான ஸம்ஸாரத்திலிருந்து முக்தியடைவார்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

23. முக்தியமாய் முமுக்ஷுக்களான யோதிகளால் எப்பொழுதும் ஹிருதய கமல மத்தியில் மூர்த்தித்வராமாக பாதத்தை தியானிக்க வேண்டியது.

24. ஹரி பிரஹ்ம முதலிய காரிய பூதங்களான தேவதைகள் அபிரகாசமான (முக்தியமில்லாமல், ஸாமான்யமாக) தியானிக்கத்தக்கவர்கள், முக்தியமாய் அன்று.

25. எல்லா ஈசுவரியங்களுடன் கூடியவரும், ஸர்வகாரணரும், ஸர்வேச்வரரும் சம்புஜே தவிர விஷ்ணுவும்ன்று, பிரஹ்மமன்று.

26. ஆதலால் முமுக்ஷுக்களால் முக்தியமாய் அந்தக் காரணமான பிரஹ்மே தியானிக்கத் தக்கது; கோடி காரியத்திலாழ்ந்த பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேச்வர்கள் தியானிக்கத்தக்கவர்களன்று.

27. எல்லா தேவர்களின் சிவத்தன்மையும் தங்கள் தங்கள் விபூதியை அபேஷித்தே ஒழிய எப்பொழுதும் பர பிரஹ்மத்தைப்போல அன்று.

28. ஒம்பூரணமான சிவக்கர்த்தன்மை பாமாத் மாவும், ஶக்தகாரணமும், ஸாம்பமுத்தியை யுள்ளவருமான சிவனுக்கே உள்ளது.

7. ஆதலால் பிரணாதமடையும் பொருட்டு பாம் சித்ததை யுடன் திருதய புண்டரீக மத்யத்திலிருக்கும் பாமதத்வத்தை தியானம் செய்வேண்டியது.

8. திருமூர்த்திகளில் சூரன் எப்பொழுதும் பிரீதியுடன் பாமகாணான சிவனை ஸாய் மூர்த்தியாகவே தியானிக்கிறார்.

9-11. திருமூர்த்திகளில் விஷ்ணுவும், பிரஹ்மமும், பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேசவர்களுடைய விபூதி (ஸிவ்ரிய) ரூபர்களான தே வர்களும் பிரீதியுடன் இந்த பாமகாணமான சிவனை ஸாய் மூர்த்தி ஆத்மாவாக தியானிக்கிறார்கள்.

12. ஸத் சித் ஆனந்தலக்ஷணமுள்ள ஸாய்பருடைய மூர்த்தி யானது (ரூபமானது) நெய்க்கட்டிபோல சிவனுக்கு பேதமாய் கில்லை (நெய்க்கு பேதமில்லாததுபோல); அந்த மூர்த்தி எப் பொழுதும் சிவனே.

13. பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேசன் முதலியோர் சிவப்பான பரர்களாயிருந்தாலும் பாமாந்ம விபாகத்தில் சேர்ந்தவர்களே யன்றி ஜீவக்கட்டத்தில் சேர்ந்தோர் அன்று.

14. பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேசவர்களுடைய அவதார விசே ஷங்களும் பாமாந்ம ஸம்பந்தமே ஒழிய ஜீவக் கட்டத்தில் சேர்ந்த தன்று.

15. பாதத்வமான பாம் பிரஹ்மம், ஜீவாத்ம பாமாந்மாக்க ளின் உபாதி பேதத்தால் இரண்டாக விரும்பதாக இருக்கிறது.

16. ஜீவர்கள் புண்யபாபத்தால் குழப்பபட்டும், ராகத்வேஷ மலத்தால் பூசப்பட்டும், ஜன்ம நாசத்தால் இழிவு அடைந்தும் எப்பொழுதும் தன்வசமற்ற ஸம்ஸாரிகளாக விருக்கிறார்கள்.

17. பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேசவர்களுக்கும், அப்படியே அவர்களின் அவதார விசேஷங்களுக்கும் புண்யபாபமில்லை.

18. பாதத்வத்தின் கட்டிலையினால், ஜீவர்களின் கன்மை கையக் கருதியும், இவர்களின் ஆகிர்பாவமும் (அவதார வினக்க மும்) திரோபாவமும் (மறைவும்) ஏற்பட்டிருக்கிறது.

73. எப்பொழுதும் நிற்ப மூக்தனாகியிருக்கப்பட்டவனுக்கு ஸம்ஸாரம் பிரார்த்தியால் உண்டாகிறது; ஆதலால் ஸம்ஸார நசம் ஞானத்தாலேயே உண்டாகிறது, கர்மத்தாலன்று.

74. இந்த ஞானலாபத்தின்பொருட்டு, ஸமாஸிதனாய் வே தோத்த மார்க்கத்துடன் ஸாக்ஷாத் மகா கருணையுடைய குருவை ஆசிரிக்கவேண்டும்.

அத்தியாயம் 6.

(ஸர்வ சாஸ்திரங்களைத் தவிர்த்தல்).

1. ஸூத்ரர்:—பரம ரஹஸ்யமான எல்லா சாஸ்திரத்தின் அர்த்த கருக்கத்தைச் சொல்லுகிறேன்; இதை யறிந்தால் த்விஜ ஞான மர்த்தியன் புவியில் மதுபடியும் இவரிக்கான்.

2. ஸத் சித் ஆனந்த லக்ஷணமுள்ள ஸாக்ஷாத் பரமமான தத்வம் எவ்விடங்களுக்கும் நமக்கும் ஸ்வதமாக ஆத்மாவாக விருக்கிறது.

3. மகாத்மர்களா யிருக்கப்பட்ட தேவர்களாலும் இது, ஸூத்ரம்மமாக யிருக்கிறபடியால், அறிகிறதற்கு கஷ்டமானது; ருத்ரன் தனது த்மாவாக விளங்கும் அதை எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

4. விஷ்ணு எப்பொழுதாவது கொஞ்சம் அந்த தத்வத்தைப் பார்க்கிறார்; அப்படியே பிரஹ்மனும் கொஞ்சம் எப்பொழுதாவது பார்க்கிறார்.

5. திருமூர்த்திகளுக்கும் பரமமான பிரஹ்மத்வம் கீகம்பிஷயமான எந்த ஞானம் உண்டோ, அதற்கு ஸாதகமான தத்வம் ஸாக்ஷியாகியிருப்பதால் கோசமாக மாட்டாது (விஷயமாக யறியமுடியாது).

6. கேவலம் அந்த பாதத்வத்தின் பிரகாசத்தால் தேவர் என்கூட அதை அறிகிறார்கள்; அப்பொழுதும் பிரஹ்மமே ஸாதக மாயிருக்கிறது.

63. எல்லாம் சம்புருபமாக எவனுக்கு விளங்குகிறதோ அவனுக்கு கொஞ்சம்கூட கவனிக, தந்திரக, லௌகிக காரியம் ஒன்றமில்லை.

64. விளங்குகின்ற ரூபமாய் எல்லாம் சிவன் என்று சிந்தித்துக்கொண்டு லோகோபகாரமாக யோகி சஞ்சரிக்கிறான், வேறு விதமாகவில்லை.

65. தள்ளத்தக்கதும் கொள்ளத்தக்கதுமான எதையும் தனது ரூபத்திற்கு வேறாக மகாயோகி பார்க்கிறதில்லை; எல்லாம் ஸ்வாத்மாவாக விளங்குகிறது.

66. பாமார்த்தமறிந்தவன் சண்டாளன் வீட்டிலாவது, கிப்ரானுடைய கிரகத்திலாவது பக்திய போஜிய வித்யாஸத்தை கொஞ்சம்கூட கவனிக்கிறதில்லை.

67. எல்லாம் சிவன் என்று சிந்தித்துக்கொண்டு இஷ்டப் படி யோகி இருப்பான்; மகாயோகி இவ்விதமுள்ளவன்; இவனை தடுப்பவன் எவன்?

68-69. நிறம்பசொல்வதில் என்ன பிரயோஜனம்? தேசிக னுடைய கடாசுத்தாலும், ருத்ர பிரஸாதத்தாலும், அப்படியே பாசக்தியின் கருபையாலும், சருதி பக்தி பலத்தாலும், புண்ய ப்ரிபாக பலத்தாலும், எல்லாவற்றையும் ஸ்வயமாகவே சிவரூபமாக பார்க்கிறான்.

70. எல்லாம் சிவன் என்ற சங்கா ஞானம் சோகமோகத் தைப் போக்கடிக்கும்; இதிலே வேதார்த்தம், வேறு அன்று ஸத்யமாய் சொல்லப்படுகிறது.

71. மனிதர்களுக்கு ச்ருதியில் பக்தியும், குருபக்தியும், சிவபக்தியும் இந்த ஸத்ய வித்யைக்கு ஸாதனம் என்று ஸத்யமாய் என்னால் சொல்லப்படுகிறது.

72. எவனுக்கு படிப்படியாக ஸ்திரமாய் இந்த விக்ஞானம் உண்டாகிறதோ அவனுக்கு பாமான முக்தி வித்தமென்று ஸத்ய மாய் சொல்லுகிறேன்.

தும் அந்நவ்யமான தனது சின்மாத்நிரத்தில் இந்த நிச்சயத்தை கலந்தது (ஸயப்படுத்தி); இந்த கலந்ததையும் (ஸயத்தையும்) கேவலமான சித்ருபமாக அயிர்த்து, தானாகவே சிற்றிவன் (பிரஹ்மவித் சிரோஷ்டஸுவான்).

54. இத்தகைய வேதஸமமதமானது, ஸ்வானுபவமான பாமான நிஷ்டை (இருப்பு, ஸ்திதி) கேவலம் தேசிகனுடைய கடாஷத்தால் உண்டாகிறது.

55. இந்த தேசிககடாஷமும் யதன்மின்றி பரமேச்வர பிரஸாதத்தால் ஸித்திக்கிறது; என்று சொல்லப்பட்டது ஸத்யம்.

56. ஸத்யம், ஸத்யம், மறுபடியும் ஸத்யம்; (வலது) கை யைத்தூக்கிக்கொண்டு சொல்லப்படுகிறது; மகேச்வரனுடைய பிரஸாதத்தால் எல்லோருக்கும் எல்லாஸித்தியும் உண்டாகிறது.

57. சம்புலின் கிருபை உண்டானால் எல்லாம் சம்புலாக தானே விளங்குகிறது; வேறுவிதமாக, விளங்காது இதுஸத்யம்.

58. சுப்பொழுது எல்லாம் தானாகவே சம்புலாக விளங்கு கிறதோ அப்பொழுது ஸாம்பனுடைய பிரஸாதம் இருப்பதில் ஸந்தேகமில்லை, இதுஸத்யம்.

59. எப்பொழுது கொஞ்சமேனும் விவனுக்கு வேறாக விளங்குகிறதோ அப்பொழுது சங்கரனுடைய ஞானம் உண்டாக் கில்லை டென்று என்னுடைய தீர்மானம்.

60. விவனுக்கு வேறாக எல்லாம் தோன்றினாலும், தத்வ திருஷ்டியால், ஸ்திரமாயிர்த்தவன் எல்லாம் சிவம் என்று அறி கிறான்.

61. எப்பொழுதும் சிவரூபமாகவாவது, பிரபஞ்சரூபமாக வாவது, ஜீவரூபமாகவாவது எது எது விளங்குகிறதோ அது பிரஹ்மமென்று சித்திக்கவேண்டும்.

62. எல்லாரூபமாகவும் சம்புலே எப்பொழுதும் விளங்கு கிறார் என்ற ஞானமுடையவர்கள் சங்கரஞானிகளுக்குள் சிரோஷ டர்கள்.

ஸ்வயம்பிரகாச வடிவமுடையதுமான ஸர்வலாபியான ஆத்மாவை அகமர்த்தமாக சிந்திக்கவேண்டும்.

43. குதரவிக்ஷு பிரஹ்மன் முதலிய எல்லா சேதனர்களும் 'நானே பரம் பிரஹ்மம்' என்று ஆத்மாவையே சொல்லுகிறார்கள் (அகங்காரத்தை யல்ல).

44. அவர்களும் அவ்வைதசின்மாத்ரிஜத்தை 'நான்' என்றதற்கு அர்த்தமாக நன்றாய் அங்கீகரித்து 'நான் அத்வைத பிரஹ்மம் என்று' சொல்லுகிறார்கள், தேகத்தால் அன்று.

45. சின்மாத்ரிபா யிருப்பதே எங்குமுள்ளதாயும், ஸத்யமாயும், ஸம்பூர்ணஸூகமாயும், அத்வயமாயும், ஸாக்ஷாத் பிரஹ்மமென்றும், வேறொன்றுமில்லையென்றும் தத்வவித்துக்களின் ஸ்திதியாம்.

46. சாஸ்திரமும் சித்தையுடன் ஸத்யசித் ஆனந்த அனந்தமான கேவலம் சுத்த வஸ்து பிரஹ்மமென்று கூறுகிறது.

47. இந்த பிரத்யக் ஆத்மாவே அத்வைதமாயும், எல்லாவற்றிற்கும் எப்பொழுதும் சாஸ்தியாயும், ஸத்யஞானசுகலக்ஷணமாயும், எப்பொழுது மிருக்கிறான்.

48. ஆதலால் ஸ்வானுபூதி ஒன்றிற்கே விஷயமான இந்த 'பிரத்யக் ஆத்மாவே சாஸ்திரஸித்தமானபரம் பிரஹ்மம், பரமார்த்தமாக வேறொன்றுமன்று.

49. இவ்விதமாக தர்க்கத்தாலும், வேதபிரமாணத்தாலும் ஆசார்ய பட்டேசத்தாலும் சிவாந்ம ஐக்யத்தை அறிந்துகொள்ளாத மனிதன் பிரமையால் ஸம்ஸாரத்தில் விழுகிறான்.

50-53. உயர்ந்த பிரஹ்மவித்தான முனி யார் எனில், சாஸ்திர ஆசார்ய பட்டேசத்தாலும் சாஸ்திர அனுஸாரமான தர்க்கத்தாலும், ஸ்திரமாக ஆத்மாவை ஸர்வலாபியாக நன்றாய் நிச்சயித்து; எல்லாவற்றையும், பாக்கியன்னியில், தனது ஆத்மாவுக்கு அன்யமாக விளக்குவதை தனது ஆத்மமாத்ரிமாக அறிந்து மதுஷயமும், அத்வயமாகிய தனது ஆத்மாவை சுத்தப்பிரஹ்மம் என்று ஸ்வயமாகவும் அனுபவத்தாலும் நிச்சயித்து; விகாரமற்ற

ருபிக்கிறது, உண்மையில் அப்படியல்ல, உண்மையாகப் பிரத்யக் ஆத்மாவையே ருபிக்கிறது; இதுதான் எல்லாத்துக்கும் ஸாதகமானது.

33. ஸாஸ்திரியான பிரத்யக் ஆத்மா ஒன்றாயிருந்தாலும் அந்தக்கான பேதத்தால் வெவ்வேறாக கிருக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது.

34. 'ருதான், விஷ்ணு, பிரஹ்மன் முதலிய எல்லாதேவதர்களும் சின்மாத்மிர ஆத்மாவில், தத்வமாக, 'அகம்' சப்தத்தை உபயோகிக்கிறார்கள்.

35-36. ஸுஷூப்தியிலிருந்து வெளிவந்தவன் 'நான் தூங்கினேன்' என்று, ஸுஷூப்தி காலத்திலுள்ள ஆத்மாவில் 'அகம்' சப்தத்தை உபயோகிக்கிறான்; ஸுஷூப்தியில் தேகாதி விசேஷ ஆகார விளக்கம் இல்லை; ஸுஷூப்திக்கு தேவலம் சைதன்யம் ஸ்வயமரீக ஸாதகமாய் விளங்குகிறது.

37. ஆதலால், சின்மாத்மிர பிரத்யக் ஆத்மாகிடத்தில் 'அகம்' சப்த பிரகிருத்தி யிருக்கிறது; உபாதிபுடன் கூடிய ஆத்மாவில் பிரகிருத்தியில்லை.

38. எப்படி 'இரும்பு சுடுகிறது' என்று சொல்லும் பொழுது கேவலம் அக்னி சுடுகிறதோ, இரும்பு சுடுகிறதில்லை போ, அப்படி 'அகம்' சப்தம் சைதன்ய வாசகமாகும்.

39. தோற்றத்தால் அக்னிஸம்பத்தால் எப்படி இரும்பு சுடுகிறதாக சொல்லப்படுகிறதோ அப்படி நித்ஸம்பந்தத்தால் அகங்காரம்; 'அகம்' சப்த அர்த்தமாக சொல்லப்படுகிறது.

40. பிராந்த புத்தியுடையவர்களுக்கு சைதன்யத்தால் பிரகாசமடைந்த அகங்கார சம்பந்தத்தால் தேகாதிகளில் 'அகம்' சப்தம் எப்படி உபயோகிக்கப்படுகிறதோ அப்படி அகங்காரவிரூபத்திலும் 'அகம்' சப்தம் உபயோகிக்கப்படுகிறது.

41-42. இப்படி விவேகத்தால் ஸாஸ்திக்கு விஷயமான பிராணன் தேகாதிபூர்வமான அந்தக்கான ஆத்மாவை, தனது ஆத்மாவிற்கு வேறாக பிரித்து, ஸத்யமானந்த அந்நவதமும்,

23. எதன் ஸம்பந்தத்தால் 'அகம்' விருத்திபுத்தி தன்மை யுடையதாக விளங்குகிறதோ, ஸ்வயம்பிரகாசமான அது எப்படி அந்த புத்திக்குள்பட்டு பிரகாசிப்பதாக ஆகும்.

24. ஸ்வதஸித்தமான் சைதன்யத்தால் விளங்கப்பட்டு 'அகம்' விருத்தி பிரகாசிக்கிறது ; அந்த சைதன்ய ஸம்பந்தத் தால் பிரதிபயம் (அறிவானபுத்தி விருத்திபோல்) போல பிரகா சிக்கிறது.

25. அகம் புத்தி உருவத்தின் ஸம்பந்த பிரார்தி மாத்திரத் தால் ஆத்மா கர்த்தா வென்றும் போக்தா, ஸுகி, துக்ஷி, ஞாதா வெனவும் பிரகாசிக்கிறது.

26. சித்மாத்திரத்தை தவிர வேறு சரீரம் ஆத்மாவிற் கில்லை ; சித்ருபமே தனது அக்ஞானத்தால் வேறுவிதமாக விளங் கிறது.

27. எல்லா தேகங்களிலும் 'நான்' என்ற ரூபமுள்ள புத்தி எது விளங்குகிறதோ அதற்கு சித்ருபமான் ஆத்மாவே அர்த்தமாகிறது, வேறு அன்று.

28. 'பசு' என்ற புத்திக்கு எப்படி கேவலம் பசுத்தன் மை அர்த்தமாகுமோ, அப்படி 'அகம்' புத்திக்கு கேவலம் சத் ரூப ஆத்மாவே அர்த்தமாகும்.

29. எப்படி வியத்தி ஸம்பந்தரூபமாய் (தனித்தனிபாக விருத்தி பசுக்களில்) பசுத்தன்மை வெவ்வேறாக காணப்படுகிற தோ அப்படி அகங்கார ஸம்பந்தத்தால் சித்ருபமாக விளங் குகிறது.

30. 'பசு' என்ற சப்தம் ஒன்றாயிருந்தாலும், வியத்தி பேதத்தால் எப்படி பல அர்த்தங்களுடன் கூடுகிறதோ அப்படி 'அகம்' என்ற சப்தம் ஒன்றாயிருந்தாலும் வியத்தி பேதத்தால் பின்ன அர்த்தங்களில் சேருகிறது.

31-32. எப்படி நோற்றத்தால் 'கோ' சப்தத்திற்கு அர்த்தம் கோ வியத்தி (மாட்டின் ஆகாரம்) யோ, உண்மையால், 'பசுத்தன்மை' பே அர்த்தமோ, அப்படி நோற்றத்தால் 'அகம்' சப்த அர்த்தமானது, அகங்காரத்தை (அகங்காவிருத்தியை),

13-14. இத்திரியங்கள், பிராணன், மனன் இவைகளெல்லாம் அசித் ஆனபடியால் 'அகம்' என்பதாகச் சொல்லமுடியாது; புத்தியைப்பற்றி அசித்தன்மைதான் கொள்ளவேண்டியது; புத்திக்கு ஜன்ம நாசம் காணப்படுகிறது; அசித் ரூபமான சுவர் முதலியவைகளுக்கன்றோ ஜன்ம நாசமுண்டு.

15. 'அகம்' புத்தியை, அகங்காரமும் சித்தமும் அசித்தமானபடியால் ஆலம்பனமாகக் கொள்ளமுடியாது.

16. எல்லா ஸுகதுக்க முதலிய புத்திகள் ரூபமாக 'அகங்காரமே' விவர்த்தமாய் விகாரமடைகிறது; ஆதலால் சரீரம்போல அதையும் அநாத்மாதான்.

17. பால் முதலியவைகளில், மாறுபாடு அடையும் தன்மையால், அசேதனத்தன்மை வேக பிரவித்தமன்றோ.

18. ஆதலால் 'அகம்' என்ற புத்திக்கு சித்ரூபமான ஆத்மா அர்த்தமாகிறது; 'இதம்' புத்திக்கு அசித் ரூபமான அனாத்மா அர்த்தமாகிறது.

19-20. இருந்தாலும் புத்தியிருத்தி ஸம்பந்தமாக ஸ்வயம் பிரகாசமானபிரத்யக் ஆத்மா கடருடயம்போல் புத்தி விருத்திக்கு அதினமாக (உள்பட்டு, அதனால் பிரகாசிக்கப்பட்டு) விளங்குகிற நிலை; (பின் எவ்விதம் விளங்குகிறதென்றால்) ஸ்வச்சமான விருத்தியை யடைந்து (அதாவது புத்தி விருத்தி அதை விஷயிகரிக்கப் போகும்பொழுது), அந்த புத்தியிருத்திக்கு ஸாக்ஷியாக விருந்து கொண்டு, விருத்தியால் நீக்கப்பட்ட அக்ஞானத்தை அந்த தேஜஸால் விழுக்கிறதென்று.

21. விருத்திக்குள் பிரவேசித்த சைதன்ய ஸம்பந்தத்தால், விருத்தியானது ஜடரூபமான கடமுதலியவைகளை தனது ரூபம்போல் விளங்கச் செய்கிறது.

22. ஆதலால் 'அகம்' என்ற புத்தி விருத்திக்கு அர்த்தமாகியிருந்தாலும் (விஷயமாயிருந்தாலும்) கடம்போல் அநாத்மா ஆகாது; ஸ்வயம் பிரகாச ரூபத்தால் ஸாக்ஷாத் ஆத்மாவாகவே ஆகும்.

3. வெளிப்பதார்த்தங்களில் 'இது' என்கிற புத்தியும், தன் ஆத்மாவிடத்தில் 'அஹம்' நான் என்கிற புத்தியும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பிரஸித்தமாயிருக்கிறது; இந்த விஷயத்தில் ஒருவருக்கும் விவாதமில்லை.

4. இது ஏனா கடமுதலிய வஸ்துக்களில் ஆத்மாவற்ற தன்மையும், 'நான்' என்பதில் ஆத்மத்தன்மையும் ஸ்வபாவமாக எல்லாமனிதர்களுக்கும் வித்தித்திருக்கிறது.

5. இப்படி எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் அனுபூதியும் ஸ்வாபிதமாக விருக்கிறது; இவ்விஷயத்தில் பிரார்த்தன்கூட¹ விவாதம் செய்கிறதில்லை.

6-7. இப்படி விஷய வியவஸ்தை ஏற்பட்டிருக்கும் பொழுது, புத்திசாலிகளான, ஸம்ஸார விஷய விருஷத்தை அடியோடு வெட்டியெறிய இச்சையுள்ளவர்களால் ஸ்வபாவமாய் எங்கு எங்கு 'இது' என்ற புத்தி தோன்றுகிறதோ அங்கு அங்கு அனாத்மத் தன்மையை அறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

8. எங்கு எங்கு 'அஹம்' நான் என்ற புத்தி காணப்படுகிறதோ அங்கு அங்கு ஆத்மத்தன்மையை அறியவேண்டும்.

9. சரீரத்தில் எல்லோராலும் 'இது' என்கிற புத்தியும், அப்படியே 'நான்' என்கிற புத்தியும் காணப்படுகிறது; ஆதலால், இவை பேதங்களான விஷயங்களைப் பற்றி இருக்கவேண்டும்.

10. 'இது' என்பது சரீரத்தை ஒட்டியும், 'அஹம்' என்பது ஸாக்ஷாத் சித் ஆத்மாவை ஒட்டியும் இருப்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

11. 'இது' என்ற சரீரத்தில் 'நான்' என்று உண்டாகிற புத்திவானது பிரார்த்தியே; ஒன்று இல்லாததில் அது இருக்கிறது என்று கிணிக்கிறது பிரார்த்தியன்றோ.

12. அபெஞ்ருபமுள்ள (சரீர) பிண்டம் அகம் புத்தியின் ஆதாமாயிருக்காது; மண் பிண்ட முதலியவைகளில் இந்த அகம் விருத்தியின் ஆஸம்பனம் காணப்படாததால், ஆதலால் இந்த திரோகம் அபாத்தமாவே.

44. மகாயோகியானவன் இவ்விதமறிந்து, ஐகத் தோன்றி குதும், நிச்சலமாக, கிளங்குகிற தெல்லாவற்றையும் ஆத்மாவாக அறிகுள்.

45. கிளங்காததை நிஷேதம் செய்கிறான் (தோற்றமில்லாததை ஆத்மாவாக கொடுப்பதில்லை); (பாவ, அபாவங்களின்) வித்தியும் அணித்தியும் ஆகை அங்கேகாரம் செய்கிறவனுக்கும், நிஷேதிக்கிறவனுக்குமேயன்றி, சின்மாத்நிரூபண இந்த ஆத்மாவிற்கு.

46.* இந்த மகாயோகிக்கு ஸாக்ஷாத் பிரகாசாத்மாவாக கேவலமாயிருப்பதே ஸ்திதியாகும் (இருப்பாகும்); ஞானம், அக்ஞானம், ஐகத் இது ஒன்றும் தோன்றாது.

47. 'பிரகாசாத்மாவாக ஸாக்ஷாத் இருப்பு' என்று சொல்லுகிறதும் நான் மோகதக்கால் சொல்லுகிறேன்; அதுவும் அதனிடத்தில் காணப்படுகிறதில்லை.

48. அவனுடைய ஸ்திதி என்னால் அறியவும், சொல்லவும் முடியாது; சித்தையினால் பிராந்த புத்தியால் கொஞ்சம் அடப்பப்படுகிறது.

49. இவ்விதமாக ஈஹஸ்யமானதும், எல்லா உபநிஷத்துகளிலுள்ளதும், ஹானுடைய தாமரைக்கண்ணால் கடாஷிக்கப் பட்டதுமான விஷயம் என்னால் சொல்லப்பட்டது; இதை அறிந்தவன் வேதவித்தேயாவான்.

அத்தியாயம் 5.

(சூத்ரம் ஸ்வரூப கதனம்).

1. சுருதர்:—ஹே! முனிசனே! பக்தர்களாகிய உங்களுக்கு உத்தமமானதும், வெகு ஈஹஸ்யமானதும், வேதந்தாதுண்டானதுமான விக்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

2. ருத்ரன், கிஷ்ணு, பிரஹ்மன் முதலான எல்லா சேதனர்களும் தனக்குத்தானாகவே 'அஹம்' என்றும், 'இதம்' இது வென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

34. விபகார நிருஷ்டியால் மாயாருபத்தன்மையோடு விளங்குகிறது, உண்மைபுக இல்லை; உண்மையில் பரமாத்வைதமான பிரஹ்மமேயுள்ளது, வேறொன்றுமில்லை.

35. ஸாக்ஷாத் பிரஹ்மமே மாயாருபத்தன்மையோடு விளங்குகிறது; ஜகத்தீடி முதலிய ரூபமாகவும் விளங்குகிறது; இந்த தேவனுடைய வைபவம் ஆச்சரியமானது

36. பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்திற்கு வேறாக ஒன்றுமில்லை; அப்படியிருந்தும், தனக்கு வேறாக விளங்குகிறது; ஐதவவைபவம் ஆச்சரியமானது!

37-38. ஜகத்தாகப் பார்க்கிறவன் பர்த்தப்படுகிறான், முத்தியடைகிறதில்லை; ஸ்வானுபவத்தால் இடுதல்லாம் பிரஹ்மமென்று நறிகிறவன் கோரஸம்ஸாரத்திலிருந்து உடனே முத்தியடைகிறான், ஸந்தேகமில்லை.

39-40. இடுதல்லாம் பரம் பிரஹ்மமென்று பிரமாண தர்க்க அனுபவங்களாலும் குரூபதேசத்தாலும், ஈசுவர பிரஸாதத்தாலும் அறிந்து, ஞானபிரகாச பாகுல்யத்தால் ஞானத்தையும் ஆத்மாவாகவே கினைத்து, கேவலம் ஆத்மாவாக நிற்பவன் பர்த்தத்திலிருந்து விடுதலையடைகிறான்; வேதார்த்தத்தை எவன் இவ்விதம் அறிகிறானோ அவனும் விடுபடுகிறான்.

41. இவ்விதமாகப் படிப்படியாய் அத்வையமான ஆத்மாவை யறிகிறவன் இந்த எல்லா ஜகத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் (ஜகத்தாக) பார்க்கிறவனன்று.

42. விளங்குகின்ற இந்த எல்லா ஜகத்தையும் விளக்கமான பாஷபதம் என்று, வேதாந்த பிரமாணத்தாலறிகிறவன் அப்பொழுதே முத்தியடைகிறான்.

43. இவ்விதமாக அத்வைதமான ஆத்மாவை பாராமனே பார்க்கிறவனுக்கு ஜகத்ரூபமாய் பிரகாசிப்பதும் கேவலம் ஆத்மாவே.

22. பிரமமாக, ஸமஷ்டியில் உண்டான தேவதைகள் கிரியஷ்டி பூதமான இந்திரியங்களுக்கு ஏவுதல்செய்தே தேவதைகளாக கிருக்கிறார்கள்.

23-25. வாயுதேவதை த்வக்குக்கும் (மேல் சதைக்கும்), திக்தேவீ காதுக்கும், முகர்தலுக்கு பிருநிஷீ தேவியும், வாக்குக்கு அக்னியும், உஷஸ்தத்திற்கு பிரஜாபதியும், பாயுவுக்கு மித்ரிசுணம், பாதத்திற்கு திருவிக்கிரமணம், கைக்கு இந்திரிசுணம் அபிமானி தேவதைகளாக கிருக்கிறார்கள்; சிவன் எல்லாவற்றிற்கு சிபாமகன்.

26-27. அந்தக்காணம், மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம் என்று நான்கு விதமாக கிருக்கிறது; சந்திரன், பிரஹஸ்பதி காலாக்கிரிதார், சிவன் இவர்கள் பிரமமாக அவைகளுக்கு தேவதைகள்.

28. பூர்வீ கல்பத்தில் எப்படியோ அப்படியே ஆகாசமுதவிய ஸ்தூலபூதங்கள் ஸூக்ஷ்மபூதங்களினின்றும் உண்டாகின்றன.

29-30. சேதனமுடைய சரீரிகளின் போகத்திற்காக அண்டபேதங்களும், லோகபேதங்களும் சேதனங்களும், அசேதனங்களும், மற்றுமுள்ள பூதங்களும் உண்டாகின்றன; எல்லா போகங்களும் பசுக்கள்; பரமான சிவன் போஜயிதா (போகத்தைச் செய்கிறவர்).

31. ஸூகதுக்காதி ஸம்ஸாரமாகிய இந்த எல்லாபோகமும், ஸ்வப்னத்திலுபோல, தேவதேவனுடைய மாயையால் கற்பிக்கப்பட்டது.

32. மாயையால் கற்பிக்கப் பட்டதெல்லாம் விசாரிக்கும் பொழுது மாயையேயன்றோ! காரணத்தைத்தவிர காரியம் வேறன்று என்று ஏற்பட்டிருக்கிறதல்லவோ!

33. மாயையும் காரணமாக கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது; உண்மையாய் பார்க்கும்பொழுது அநிஷ்டானத்திற்கு வேறாக மாயைஇல்லை.

விஷ்ணுவும் பரத்துக்கு கேணம் அபேஷமாக விஷ்ணு ரூபத் தால் சிருஷ்டி. ஸ்திதி ஸம்ஹாரத்தைச் செய்கிறார்; விசேஷமான சராசரமான இகத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்.

பிரஹ்மனும் பரத்துக்கு அபேதமாயிருந்து சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் செய்கூடும், விசேஷமாக முன் எல்லா இகத்தையும் பஸவிதமாக சிருஷ்டிக்கிறார்.

10-14. சப்தமுதலான பூதசிருஷ்டியும் பரமான விவரு லேயே உண்டாகிறது (பிரஹ்மனால் அன்று); எல்லோருடைய அந்தக்காணங்களின் ஸம்ஷ்டி சிருஷ்டியை (ஹிரண்யகர்ப்பன்) பிரதானமாக திருமுர்த்திகளுக்குள் ஹானே செய்கிறார்; அப்படி யே பிராணனுடைய ஸம்ஷ்டி சிருஷ்டியையும், எல்லா ரூானேர் திரிய ஸம்ஷ்டி சிருஷ்டியையும், எல்லா கர்மேந்திரிய ஸம்ஷ்டி சிருஷ்டியையும் பிரதானமாக ஹானே செய்கிறார்; இதில் ஸந்தேக மில்லை.

15-16. அப்படியிருந்தாலும் பரமான தத்வமானது மும் முர்த்திகளுக்கும் காரணம், (அதனால்) பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேச் வரர்களுடைய சிருஷ்டிகளை உபகரிக்கிறது; (ஆதலால்) உபகா ரமாக இவர்களும் சிருஷ்டிக்கிறவர்களென்று சொல்லப்படுகிறார் கள்.

17. ஸம்ஷ்டிகளிலிருந்து வ்யஷ்டிகள் உண்டாகின்றன; முன்கல்பம்போல ஸம்ஷ்டிகளில் தேவதைகள் உண்டாகிறார்கள்.

18-19. ஸம்ஷ்டி வ்யஷ்டி ரூபங்களுக்கு விஷ்ணு பாலகர்; ருத்ரன் இவைகளுக்கு ஸம்ஹர்த்தா; வேறு ரூபத்துடன், பூர்வ கல்பம்போல், அந்தக்காண ஸம்ஷ்டியில் எந்த தேவதை உண்டா னுமோ அவருக்கு ஹிரண்யகர்ப்பர் என்று பெயர்.

* 20. பிராண ஸம்ஷ்டியிலுண்டானவர் ஸூத்ராத்தமா எனப் படுவார்; ச்ரோத்ர முதலிய ஸம்ஷ்டிகளில் திக், வாயு, சூரியன், வருணன், பிருதவி என்ற தேவதைகள் உண்டாகிறார்கள்.

21. பாதம் கைமுதலியவைகளில் திருவிசர்மன், இந்திரன் முதலியவர்கள் உண்டாகிறார்கள்.

63. சிவபக்தனுக்கே, பிரஸாதமிருதியால், பாமாத்வைதம் உண்மையாக விளங்கும்; வேறு காரணத்தால் விளங்காது.

64. பிரஸாத மில்லாதவனுக்கு பாமாத்வைதம் விளங்காது; தேவனுடைய பிரஸாதம் அடைவது வேண்டுமென்றால்.

65. வேதவழியாலேயே, மற்றவழியிலுள்ள வாதங்களை நீக்கி, சிவஸ்வரூபமான பாமாத்விநியத்தை, மேகாதத்தை இச்சிக்கிறவன் ஆசிரிக்கவேண்டியது.

அத்தியாயம் 4.

(விசேஷ ஸ்ரூஷ்டி ததனம்).

1. ஸூத்ரம்:—(ஸ்ரூஷ்டிக்கு) முன் ஐகத் கர்த்தாவானவன் தனது மாயையுடன் (ஸ்வதந்திரமில்லாத மாயையுடன்) அபேதமாகவும், பூர்வகல்ப வானுடனாகவுடன் கூடின ஈசுவானாகியிருந்தான்.

2. காலகர்மங்களை யனுஸரித்து தனக்கு வேறாகாத தவினுடைய மாயையால் தனக்கே பேதத்தைக் இந்த பிரபு கற்பிக்கிறார்.

3. ஒருபொழுதும் கற்பிக்கப்பட்ட இந்த பேதமானது அபேதத்தைப் பாதிக்கிறதில்லை; கற்பிதங்கள் வஸ்துக்கள் அல்லாததால் ஈசுவானுடன் விரோதமின்மையும் வித்திக்கிறது.

4-5. மேலும் பூர்வகல்ப வானுடன் பஸத்துடன் கூடியவராய், ஐகத் ஸ்ரூஷ்டியை யோஜித்தவராய் முன்போல் கைவரஜஸ்தமோ ருணங்களை யுடைய தனது சக்தியான மாயையால் ருதான் கிஷ்ணு பிரஹ்மனை ஸ்ரூஷ்டித்து அந்தர்பாயியாக அவர்களுக்குள் ஹான் பிரவேசித்தான்.

6-9. இவர்களுக்குள் பாதனுக்கு அபேதமாக, பாதத்வத் கைப்போலவே ஸ்ரூஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரத்தை ருதா ரூபத்துடனேயே செய்திருள்; விசேஷமாக காரகமான ஸர்வஐகத்தையும் ஸம்ஹாரஞ் செய்திருள்;

53. பரமார்த்த ஞானம் ஸ்வாஸ்பவத்தாலும், ச்ருதி, ஸ்மிருதி புராணங்களாலும், வேதவிரோதமில்லாத தர்க்கத்தாலும் வித்தித்திருக்கிறது.

54. பரமாத்வைதி விக்ஞானத்தை இருக்கிறபடி (ச்ருதி சொல்லியபடி) இருக்கவேண்டியது; இந்த ச்ருதி வாக்யத்தா லுண்டானதை வேறு தர்க்கங்களால் பாதிக்கக்கூடாது.

55-56. பரமாத்வைதத்தை விட்டு மோகமடைந்த சிலர் பேதத்தைக் கற்பிக்கிறார்கள்; அப்பொழுது ஸத்தான சம்பு இரண்டுள்ளவனாக ஆகுவான்; இவர்கள் வேதார்த்தமான மகாத்வைதத்தை அறிகிறார்களில்லை; வேதவித்தமான மகாத்வைதத்தை எவனும் அறியமுடியும்.

57. சிலர் பரமாத்வைத ஸக்ஷணமுடைய தேவனை பின்னா பின்னத்தன்மைபோடு கற்பிக்கிறார்கள்; அது சரியன்று.

58. பேதாபேத பகஷத்திலும் பேதாம்சம் பிரமாணவித்த மில்லாதபடியால் மித்தையே; பேதத்தை நிரூபிக்கமுடியாததாலும் (பிரமாணமில்லாதபடியால்); அதைச் சார்ந்த தர்மி முதலியவைகளை நிரூபிக்கமுடியாததாலும் இந்த கஷி சரியன்று.

59. ஆகலால் ஈச்வரனைத்தவிர மற்றென்றும் கொஞ்சம் கூடபில்லை; ச்ருதியும் இரண்டாவதிறுந்தால் பயம் உண்டாறெதென்று கூறுகிறது.

60. ஏகத்வத்தை அறிகிறவனுக்கு மோகம் ஏது! சோகம் எது! என்று ச்ருதி அத்வைதத்தைச் சொல்லுகிறது.

61. (இந்த ச்ருதியின்) வாக்யார்த்தம் ஏகத்தன்மையே, வேழன்று; பேதத்தைக்கருதினால் (இவைகளிலுள்ள) ஸ்தூதியும், நித்தையும் விரோதமாகையால் ச்ருதி விரோதப்படும்.

62. கேவலம் சுத்தமுள்ள சித்தமுடையவர்களுக்கும், சிவனுடைய கருணாபலத்தால், சித்தையுடன் வேதத்தால் பரமாத்வைதம் கிளங்கும்.

42-45. மேருமலைச்சாரில் தபஸ்செய்து, கிகத் குருவான சம்புனை தரிசித்து, அவருடைய பிரஸாதத்தால் இந்த அர்த்தம் என்னால் அறியப்பட்டது; அவர் ஆக்கனாயால் இந்த ஸம்நிகை என்னால் சொல்லப்பட்டது; நான் அப்பீழையிருந்தாலும், நீக்க னெல்லோரும் மகான்களாயிருந்தாலும் நான் உங்களுக்கு குருவானேன்; அது சிவாக்கனா; ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாது. சிவனுடைய ஆக்ஞாவசியால் கிஷ்ணு பிறந்து மரிக்கிறான்; பிரஹ்மன், ஸ்வராட் கிராட் எல்லாம் அவ்விதமே; பிரஹ்ம கிஷ்ணுமுதலானவர்கள் கெடுதலான ஒட்டகமாகவும், கழுதையாகவும், மன்களாகவும் ஆனார்கள்.

46. ஆதலால் உங்களுக்கு குருத்தன்மையும், உங்களுக்கு கிஷ்ணத்தன்மையும் நேர்த்தில் ஸந்தேகமில்லை; சமகான் ஸ்வதந்தரன் அன்றோ.

47-49. மகாதேவனுடைய பக்தர்களும், அவர்களுக்கு பக்தர்களான மானிடர்கள் ஸ்வதந்திரர்களாக விருக்கும்பொழுது அந்த மகேச்வரன் கிஷ்ணத்தில், கேள்வியேன்.

ஸ்வதந்திரத்தால் அமிருத்தத்தத்தள்ளி கிஷ்ணம் சிவனால் புதிக்கப்பட்டது; பிரஹ்மனுடைய தலையும், கிஷ்ணுவுடைய தலையும் அவரால் சேதிக்கப்பட்டன; அவர் பிரஸாதத்தால் உள்ளங்கை கில்லப்பழம்போல என்னால் எல்லாம் அறியப்பட்டது.

50. பிரஸாதபலத்தால் என்னால் ஸாக்ஷாத் ஸத்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டது; பிரஸாதமில்லாமல் எவர்தான் சொல்ல சக்தி யுள்ளவராவர்.

51. ஆதலால் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு, பாமசித்ததை யுடன் என்னால் சொல்லப்பட்ட வேதஸம்மதமான பாமாத்தவைத் தை அறியவேண்டும்.

52. ஞானத்தாலன்றி மற்றொன்றால் முக்தி இல்லை; ஆதலால் நீங்களும் அத்வைத ஞானிகளாக விருக்கீகள்.

33. ரூபத்தைப் பாப்பதில் எப்படி கண் விசேஷமான (மூக்ய) காணமோ அப்படி தர்மமுதைய ரூபத்திற்கு வேதம் அனாதாணகாரணம்.

34. ரூபத்தைப் பாப்பதற்கு எப்படி கிராணம் (முகூர்தா பாப்பது) காணினீரோ அப்படியே தர்மம் திபுத்திக்கு தர்க்கம் காரணமன்று.

35-36. ஆதலால் வேதத்தில் சொல்லிய பிரகாசமாகவே மகேசுவரன், அத்தீயதிகவும், ஸ்வயம் சுத்ததாகவு மிருக்கிறார். அப்படி யிருந்தாலும் இங்க ஜகத் அவரிடமிருந்தே வெளிக்கு னம்பி, மறைப்புகிறது; அவரே ஸகலமான ஜகத்தும்; அவருடைய வைபவத்தை அறியவும், என்னால் சொல்லவும்முடியாது.

37. (எவனொருவன் தன்னை அவ்விதமான பாசுவத்தன்மை யுடையதாக அறிந்து, ஸர்வஜகத் ஸ்வரூபத் துன்மையும் அறிவி ருனே) அந்த ஸாக்ஷாத் ஸர்வரூபமாகிருக்கிற ஸாஹஸ்முள்ளவ னால் அறியவும் சொல்லவும் முடியும்; வேறொரு மனிதனால் முடி யாது.

38. எப்படி அக்னியால் சுடப்பட்டு இரும்பு பிரகாசிக்கி றது போலும், தகிக்கிறதபோலுமிருக்கிறதோ அப்படியே சிவ னால் பிரகாசிக்கப்பட்ட வேதம் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது போல் விளங்குகிறது.

39. இரும்பு அவயவங்களுடன் சேர்ந்து எப்படி அக்னி தகிக்கிறதோ அப்படி வேதங்களுடன் சேர்ந்து சிவன் எல்லா அர்த்தங்களையும் ஸாதிக்கிறான்.

40. அப்படியிருந்தும் தர்மத்திவஸ்துக்களில் வேதமன்றி யில் தான் ஸ்வயமாக பிரமாணமாகிறதில்லை; வேதமும் அவரன்றி பிரமாண மாகிறதில்லை.

41. ஆதலால் மகேசுவரனால் பிரகாசமடைந்த வேதம் எங் லா வஸ்துக்களிலும் பிரமாணமாகும்; இல்லாவிடில் ஜடமாகிய சுப் தம் எப்படி இந்நிரியங்களுக்கு எட்டாத விஷயத்தில் உதவியாபி ருக்கும்.

எப்படி சம்பவாரும்; இது முதலிய சோதனைக்கு (விசாரணைக்கு) இடமில்லை; (ரணெனில்) எவ்விடத்தில் வேதவிரோதமிருக்கிறதோ அங்குதான் விசாரிக்கவேண்டியது (இவ்விஷயத்தில் ச்ருதி விரோதமில்லாதபடியால் சோதனை வேண்டியதில்லை).

26. (கர்மத்தில் பிரவிருத்தியைக் கூறுங்) ஏவுதலைக்கூறும் பிரமாணமுடைய தர்மத்தில் சோதனைக்கு இடமில்லை; அப்படியே (உத்பத்தி விதிருபமான) வேதவாக்கியத்தால் அறியக்கூடிய சிவத்தினிடத்தில் கேள்வைக்கிடமில்லை.

27. வியாதிக்கும் மருந்துக்கும் பாத்யபாதக பாவம் (நாசம்)டைவது, நாசஞ்செய்வது என்ற தன்மை) எப்படி சாஸ்திரத்தினால் அறியப்படுகிறதோ, அப்படியே இந்த அர்த்தமும் சாஸ்திரத்தால் அறியப்படுகிறது, வேறொன்றாலும் அன்று.

28. ஈசுவர் ஸ்வரூபவிஷயத்திலும், ஜகத் ஸ்விருஷ்டி விஷயங்களிலும், மற்றுமுள்ள இந்நிரயங்களுக்கு எட்டாத விஷயங்களிலும் நமக்கு ச்ருதியே பிரமாணம்.

29. அல்லது, விருத்தமானவைகளைக் கூட்டிவைக்கக்கூடிய ஒரு சக்தி தேவதேவனுக்கு இருக்கிறது; அந்த மாயை என்ற சக்தியால் எல்லாம் இசைக்கப்படுகிறது.

30. உண்மையில் அந்த மாயை தத்வபூதமான பாமேச்வரனால் வித்தியானவர் (அவரிடம் ஆசரித்தவர், பாதந்திரை); அந்த சேர்க்க்கடாததை சேர்பிவிக்கும் அவனால் அவருக்கு எல்லாம் அடையப்படுகிறது.

31. துர்கடத்தைச் செய்யக்கூடிய அந்த மஹாமாயை இருக்கட்டும்; வேத பிரமாணத்தினால் கைகூடியதை யெல்லாம் கொள்ளவேண்டியதே.

32. சோதனைக்கிடமில்லாத வேதார்த்தத்தில் விசாரணை செய்பவன் கீழேகிழுவான் (நாகமடைவான்); ஆதலால் எல்லாம் விட்டு வேதத்தை ஆசரிக்கவேண்டும்.

சூருதி சங்கானால் சொல்லப்பட்டதென்று என்னும்படித் தில், அதற்கு பிரமாணத்தன்மை காண்தியாகும், மகேசுவான் சூப்தர்களுக்குள் மேலானவனன்றோ!.

18. ஸர்வதோஷமற்றவரும், வெகு கருணையுடையவரும், ஸர்வக்ஞரும், சத்தருமான நகவானுக்கு எப்படி தோஷம் கற்பிக்கப்படும்.

19. எல்லா தோஷமுடையவனும், கருணையற்றவனும், கெட்டவனும், அப்பக்குணமான ஜீவனிடத்திலல்லவோ கிருகமற்றதன்மை காணப்படுகிறது.

20. எவரை நினைப்பதாலேயே மலமுள்ள ஜீவன் நிர்மலனாகிறது அவர் எவ்விதம் மலமுடையவராவார்.

21. சூதலால் இருகணிகளாலும் வேதம் பிரமாணம் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; (ஆனால்) பரமார்த்தமாக, வேதம் அகுதி (ஆகியற்றது, நித்தியமுள்ளது); சிவன் அதை பிரகாசப் படுத்துகிறவர் (விளங்கச்செய்கிறவர், தண்புத்தியால் உண்டாக்கினவர் அன்று).

22. இந்த விளக்கஞ்செய்வதை உத்தேசித்து, சிவன் வேதத்தைச் செய்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. சூதலால் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதே உண்மையாகும்.

23. (சூதலால் சூருதிசொல்லியபடி) பரமசிவன் அதீதீயன் என்றும், அப்படியிருந்தாலும் அவராலேயே எல்லாம் நிர்மாணிக்கப் பட்டதென்றும் என்னால் சொல்லப்பட்டது. அந்த இகத்தெல்லாம் அவரே! (சேத்யமான இகத் தித்தினிடத்தில் அத்யஸ்தமாயிருக்கிறது; ரஜ்ஜு ஸர்ப்பத்தில் அத்யஸ்தமானது அதிஷ்டானத்தை தவிர வேறல்லவென்று அறியப்படுகிறது; அதுபோல மாயா நிர்மிதமான கிசவருபமான இகத் பரமசினே).

24-25. சிவன் சித்ருபன்; சாசமான இகத்தெல்லாம் சேத்யங்கள் (சித்திற்கு விஷயங்கள்; சித்தால் அறியப்பட்டவைகள்); அப்படியிருக்க கிருத்த தர்மத்துடன் கூடிய அந்த இகத்

7. நித்தியமான இந்தச் சூத்திர சம்புவிவிடமிருந்து பிரகாச மடைந்தது என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; சிலர் இது சங்கரனால் செய்யப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

8. அது அனாகியாயிருப்பதால் உயிர்த்த பிரமாணமா யிருக் கிறது; அதற்கு தன்னாலாவது, வேறொன்றினாலாவது தோஷம் கிடையாது.

9. ஸ்ரீஞ்ஞமமாய் விசாரித்தால் வேதத்திற்கு ஸ்வத தோஷ மில்லை; அப்படியிருந்தால் அதையொட்டிய வியவஹாரங்களுக்கு லோபமேவரும்.

10-14. மற்றொன்று இல்லாததால் பாதோஷமும் இல்லை;

ஆப்த வாக்கானபடியால் (வேண்டிய கிளைதீர் முதலிய வாக்கைப்போல) ஸ்வதமாக தோஷமுடையதாயினும் வேதம் பிர மாணம் என்று சிலர் சொல்வது வெறும் வார்த்தையே; ஸ்வத தோஷமுள்ளது மற்றொன்றின் சேர்க்கையால் எப்படி பிரமாண மாகும்; எதன் ஸம்பந்தத்தால், எந்த பாவம் (இருப்பு), எவனுக்கு வித்திக்கிறதோ, அந்த பாவம் அவனுக்கு பிரார்த்தியேயன்றி, ஸ்வ பாவமன்று; செம்பருத்தியின் சிகப்பு நிறம் ஸ்படிசுத்தில் நன்றாக விளங்குகிறது; அப்படி விளங்கினாலும் அதற்கு சிகப்பு நிறம் பிரார்த்தியாலேயே தவிர வாஸ்தவத்தில் இல்லை; விசாரிக்குங்கால், செங்கல்வில் நெருப்பினால் உண்டான சிகப்பு நிறமானது நெருப் பின் அம்சத்தினுடையதே தவிர கலலினுடையதன்று.

15. நுனில் மற்றொன்றின் தர்மத்தின் தோற்றம் பிரம மென்று எண்ணப்படுகிறது; ஆப்தவசனத்தை அபேஷித்து வே தத்திற்கு ஒரு பொழுதும் பிரமாணம் வித்திக்காது.

16. வேதத்தின் ஸ்வதவித்தமான பிரமாணத்தன்மை, ஆப்த தனில்லாத விஷயத்தில் கூடும்பொழுது, மறைந்து, தன் காசத் தின் பொருட்டேயாகும்.

17. (இவ்விதம் நித்தியமாயிருப்பதால் சூத்திரக்கு பிரமாணத் தன்மை ஏற்படுத்தி, ஸர்வஞ்ஞான ஈஸ்வரனால் சொல்லப்பட்ட தென்ற கஷியாலும் அதற்கு அத்தன்மை பொருந்தும்).

79. விளங்குகிறதும், விளங்காததும், இருக்கிறதும் இல்லாததும் (எல்லாம்) பரிவன் என்ற வேதார்த்த வாக்கியத்தின் முடிவு அடைவது கஷ்டம்.

80. இப்படி ச்ருதியில சொல்லப்பட்டபடி கருபையால் என்னால் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது; இதை முழுவதும் மனதில் வைத்திருந்தால் உங்களுக்கு பாமகசி இவ்விடத்திலேயே வித்திகடும்.

அத்தியாயம் 3.

(ஸ்மாரணிய ஸ்ருத்தி).

1. ஸூத்ரி:—சேதன சேதனங்களான இந்த எல்லா ஜகதும் ஸத்ய, பராக்ர்த, பிரகாச லக்ஷணமுடைய சிவவிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

2. சிவனோ அத்வீதீயன், விகாரமற்றவன் மலமற்றவன்; அப்படியிருந்தாலும் (தனது ஆசிரியமாகிய மாயையால்) இந்த எல்லா சராசரங்களையும் படைக்கிறான்.

3. (இந்த லோகத்தில்உட) மணி மந்திர ஓளகூதங்களின் ஸ்வபாவ சக்தியை அறிய முடியவில்லை; இந்த விபுவான பரமாத்மாவின் ஆச்சரியமான சக்தியைப்பற்றி சொல்லவேண்டுமா!

4-5. எல்லாப் பிரமாணங்களிலிட உயர்ந்ததும், நித்தியமானதும், ஸாத்வீயான ச்ருதி ஆத்மாவிற்கு அத்வைதத்தையும், நிர்மலத்தையும், நிர்விகாரத்தையும் லக்ஷணமாகக் சொல்லுகிறது; அதுபோலவே சேதன சேதனங்களுக்கு பிறப்பு, இருப்பு, ஸயத்தையும் சொல்லுகிறது. இந்திரியங்களுக்கு மேற்பட்ட விஷய ஞானத்தில் ச்ருதியே நமக்கு பிரமாணமன்றோ.

6. ச்ருதி யொன்றாலேயே அறியக்கூடிய ஸூக்ஷ்ம விஷயத்தில் தர்க்கம் என்னசெய்யும்; தர்க்கம் பிரத்யக்ஷ முதலிய பிரமாணங்களுக்கு உதவியாயிருக்குமேயன்றி, ஸ்வந்திரம் அதற்கு எப்பொழுதும்இல்லை.

லும், தவறுபத்தாலும் மேன்மைகளைச் சொன்னதாக நினைக்க வேண்டும்; இப்படி கிஷ்கு முதலிய தேவர்களுக்கு இல்லை; இதுதான் உண்மை.

70. அதிகமாகச் சொல்வதில் என்ன விருத்தி? திருமூர்த்திகளின் கிழகங்களான (அம்சங்களான) சீவர்கள் சிரோஷ்டர்கள்; திருமூர்த்திகள் இவர்களைவிட சிரோஷ்டர்கள்.

71-72. இவர்களுக்குள் ருத்திரன் சிரோஷ்டன்; அவனைவிட இந்த மும்மூர்த்திகளுக்கும் காரணமான மாயி (மாயையை யுடையவன்) பஞ்சன் சிவன் சிரோஷ்டர்; இந்த மாயாவிசிஷ்டனான சிவனைக்காட்டிலும் ஸர்வத்தையும், ஸரம்பதும், ஸத்யாதி லக்ஷணமுடையவருமான ஸாக்ஷாத் சிவன் சிரோஷ்டன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இந்த சிவனைக்காட்டிலும் உயர்ந்தது ஒன்றுமில்லை.

73. நான் சிவஸ்வரூபத்தை நன்றாய் விசாரித் துணர்ந்து கருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்; சிவனுக்கு வேறுக விளங்குவதெல்லாம் சிவனை என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

74. வேதவாக்கியத்தால் சிவனுக்கு வேறுக விளங்குவது பெல்லாம் சிவனுக்கே யறிதிறவன் அவன் பாமதத்வத்தை யறிந்தவன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

75. வேதார்த்த வாக்கியத்தால் எவன் எல்லாம் ஸாக்ஷாத் சிவன் என்று அறிகிறானோ அவன் முத்தன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

76. விளங்குகிற இந்த கருத்தெல்லாம் எவன் விளக்க மாத்திரமென்று அறிகிறானோ அவன் விளக்கமே ரூபமான தேவேசனை அடைகிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

77. தர்க்கத்தாலும், ச்ருதி பிரமாணத்தாலும், ஸ்வாஸ்பத்தாலும் தோன்றுகிறதெல்லாம் சம்படுவன்று அறிதிறவன் பரமார்த்தத்தை யறிந்தவன்.

78. விளங்குகிறவைகளெல்லாம் பிரஹ்மமென்று அறிதிறவன், கருத்தரூபமாக பார்க்குங்கொண்டிருந்தாலும் அவர் அப்படியே பார்க்கிறவன் அல்ல (கருத் மித்யையானபடியால்).

ரூர்; அப்படி பிரஹ்மரூப் விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவால் பிரஹ்மரூபம் இந்நிரூபம் ஸேவிக்கப்படுகிறதில்லை.

59. மனிதர்கள் இவ்வளவுமட்டும் பிடித்துக்கொண்டு ருத்ரன், விஷ்ணு, பிரஹ்மனீ, மாயையால் மோகமடைந்து, ஸமமாக விருப்பதாக எண்ணுகிறார்கள்.

60-61. இவர்களுக்கு சிலர் மிகச் சீரமைப்பட்டு ஸாம்யத்தை விரும்புகிறார்கள்; ஹரின்காட்டிலும் ஹரியினுடைய மேன்மையைக் கருதுகிறார்கள்; ருத்திரனுடன் மற்றவர்களுக்கு ஸாம்யத்தை விரும்புகிறார்கள்; இவர்கள் மகாபாபத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டவர்கள், நாக ஸமுத்திரத்தை யடைவார்கள்.

62. ருத்ரனைவிட மற்றவர்களுக்கு மேன்மையைக் கருதுகிறவர்கள் எப்பொழுதும் கொடிய நாகத்தில் வருத்தப்படுவார்கள்.

63. சிலர் அதவைதத்தை ஆசிரித்துக்கொண்டு, பூரீ விருதத்தை யனுஷ்டித்தவர்களாக (கண்ணை மூடிக்கொண்டு) மோகமடைந்து ருத்திரனுடைய ஸாம்யத்தை மற்றவர்களுக்குக் கருதுகிறார்கள்.

64. தேகரூபத்தால் ஒன்றாக விருந்தாலும், சிரஸுக்கும் பாதத்திற்கும் ஸாமயம் எப்பொழுதும் இல்லையன்றோ!

65. எப்படி துவாரமாயிருப்பது காரணம்பற்றி வாய்க்கும் அபானத்திற்கும் ஸாம்யம் நேராதோ அப்படி பிரஹ்ம புத்தியால் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும் எல்லாவற்றிற்கும் ருத்ரசாம்யம் பொருந்தாது.

66-67. சங்கரனைவிட விஷ்ணு பிரஜாபதி இந்நிரன் முதலியவர்கள் உயர்ந்தவர்களென்று கருதி ஸ்மிருதி புராண வாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றனவாகத் தோன்றுகிறது; அது அவர்களின் தத்வ ஸ்வரூபத்தால் சொல்லப்பட்டது.

68-69. விஷ்ணு பிரஜாபதி இந்நிரன்காக்காட்டிலும் ருத்ர மேன்மையைக்கூறும் வாக்கியங்கள், அவருடைய ஸ்வரூபத்தால்

47. தனது சூத்ரமதத்வமாயிய ஸூகஸினக்கத்தின் ஸந்தோஷத்தால் தாண்டவத்தில் பிரியமுள்ளவராயிருக்கிறார்; குணமூர்த் திகளான ருத்ர விஷ்ணு பிரஹ்மாவால் உபாஸிக்கத்தக்கவர்.

48. இத்தகைய பாமான மூர்த்தி 'ஏலருக்கு விசேஷமாக எப்பொழுதுமிருக்கிறதோ அவரே ஸாக்ஷாத் ப்ருமான தத்வம்.

49. பிரஹ்மன் 'விஷ்ணு முதஸிபலர்களை மோகத்தால் பாமாய் எண்ணினால் முக்திகிட்டாது, பாம்பதமும் கிடையாது.

50. சூதலால் எவருக்கு இந்த கிரேஷ்டமான ரூபம் விசேஷமாக விருக்கிறதோ அவரே சிவன், ஸத்தித்-ஆனந்தன், உண்மையான தத்வம், மற்றதல்ல.

51. பிரஹ்மன் விஷ்ணு ருத்ரரின் தனித்தனியா யிருந்தாலும் அவர்கள் பாமா த்மபாகத்தில் சேர்ந்தவர்கள், ஜீவக்கூட்டத்தி விருப்பவர்களான்று.

52. ஜீவர்கள் அசித்யோபாநியால் தோன்றினவர்கள், மாயோபாநியாலன்று; மாயோபாநியுடைய சைதன்யம் பாமா த்மாவே, வேறன்று.

53. மாயாகார்ய ரூணத்தால் புரிவடைந்த பிரஹ்ம விஷ்ணு மஹேஸ்வர்கள் மாயோபாநியுடைய பரவஸ்துவைச் சார்ந்தவர்கள், ஜீவக்கூட்டத்திலிருப்பவர்களான்று.

54. பாமா த்மவிபாகம் பிரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமமாயிருந்தாலும் ருத்ரன் உயர்ந்தவனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

55. விசேஷரூபமிருப்பதால் ருத்ராளை பிரஹ்மாவும் விஷ்ணுவும் தங்கள் ஐச்வரியங்களுடன் ஸேவைசெய்கிறார்கள்.

56. ருத்ரன் தன் ரூபத்தாலாவது, தனது ஐச்வரியத்தாலாவது பிரஹ்மனையும் விஷ்ணுவையும் அப்படி. ஸேவிக்கிறதில்லை.

57-58. கிருபையாலும், லோகத்திற்கு ஈன்மையைக் கருதியும் தனதாத்மாவிலுளும் ஐச்வரியங்களுளும் ருத்ரன் ஏதோ ஒரு ஸமயம் விஷ்ணு பிரஹ்மா முதலானவர்களுக்கு ஸேவை செய்கி

36. பாதத்வத்தையிட ருத்ரன், விஷ்ணு, பிரஹ்மன்.சிரேஷ்டன் என்ற நிச்சயபுத்தி ஸம்ஸார காரணமாகும்.

37. ருத்ரன், விஷ்ணு, பிரஹ்மன், ஸ்வரூட், ஸ்மாரட், இந் திரன் இவர்கள் பாதத்வம் என்ற ஞானம் மனிதர்களுக்கு முந் திக்கு காரணமாகும்.

38. (ராஜபுருஷனா) மந்திரியினிடத்தில் ராஜபுத்தி தோஷ மாகாது, பலனுண்டாகும்; ஆகலால் எல்லாவிடத்திலும் பிரஹ்ம புத்தி முக்யம்; இதில் ஸந்தேகமில்லை.

39. அப்படியிருந்தாலும், ருத்ரனிடத்தில் பாதத்வ புத்தி வைப்பது வெகு சிரேஷ்டம்; பாஸ்பூர்த்தி அல்பமாக இருப்பதால் மற்றவைகளில் அப்படியன்று.

40-42. ருத்ரிரானாகது உள் (சரீரம்) ஸதவழம், வெளி (ஸம்ஹாரத்தின்பொருட்டு) தமஸுமாய்; விஷ்ணுவுக்கு உள்ளே தமஸும், வெளியில் ஸதவழம், பிரஹ்மனுக்கு உள்ளும் வெளியும் ரஜஸாக விருக்கிறது; இந்த ஸத்வகுணத்தை யிப்பெய்தித் து மோஹத்தால் மனிதர்கள் ஹரி சிரேஷ்டமென்றும், ஹான் சிரேஷ்டமென்றும் விவாதம் செய்கிறார்கள். ஸத்வமில்லாததால் பிரஹ்மனை மென்மையாக நினைப்பதில்லை; ஆதலால் 'இது மோகத்தின் கொடுமை!'

43. ச்ரோத ஸ்மார்த்த கரீமங்களை அநேக ஜன்மங்களில் செய்து வீத்திப்பிறைவர்களுக்கே ஹரிஸயவிட ஹான் சிரேஷ்டன் என்ற புத்தியுண்டாகிறது.

44. மகாபாபிகளான மனிதர்களுக்கு ஹானிவிட ஹரி சிரேஷ்டன் என்ற புத்தியுண்டாகிறது; அவர்களுக்கு எப்பொழு தும் ஸம்ஸாரமே உளது.

45. சிர்விகல்பமான பாதத்வத்தில் எவர்களுக்கு சித்ததை யிருக்கிறதோ அவர்களுக்கு யத்னமில்லாமலே முக்திளித்திக்கும்.

46. சிர்விகல்பமான பாதத்வத்துக்கு பாசிவன் என்று பெயர்; அவர் ஸாம்பரும், முக்கண்ணுடையவரும், அந்த சத்விரான தஸிபுனுடையவருமாக விருக்கிறார்.

24. ருத்ரன் தமனைக்காட்டி. தம் ஸத்வம் உத்திருஷ்டமன்
ருத்ர! ஸத்வத்தால் ஸாகம்; ஞானம் மற்றுமுள்ள பாம் அபாயப்
படுகிறது.

25. ருத்ரனுக்கே பாதத்வ பிரகாசம் மிகுதியாய் உள்ளது;
பிரஹ்ம விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கு அப்படியில்லை.

26. ருத்ரனின் எப்பொழுதும் தன்னைப் பாதத்வமாகவே
நினைக்கிறான்; மற்ற தேவர்கள் அப்படி நினைப்பதில்லை.

27. தங்களை ஹரி பிரஹ்மாதிரி ரூபமாக ஹரி பிரஹ்மாதிரி
கள் எண்ணுகிறார்கள்; ருத்ரன் அப்படி எண்ணுகிறதில்லை.

28. ருத்ரன் கார்யார்த்தமாக எப்பொழுதாவது தன்னை
ருத்ரரூபமாக நினைக்கிறான்; பிரஹ்ம விளக்கம் அஸ்பமாயிருப்ப
தால் மற்ற தேவர்கள் அப்படி நினைப்பதில்லை.

29. பிரஹ்ம விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சீக்கிரத்தில்,
யதன்மன்றி தங்கள் தங்கள் ரூபமாகவே தங்களை எண்ணுகிறார்
கள், ஒருவரும் தத்வரூபமாக நினைக்கிறதில்லை. ருத்ரன் அப்படி
யல்ல.

30. பிரஹ்ம விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சீக்கிரத்தில்
தங்கள் ரூபத்தை யறிகிறார்கள்; தத்வரூபமாக எப்பொழுதாவது
சொல்லப்பட்டு எண்ணுகிறார்கள். ருத்ரன் அப்படியில்லை.

31. ருத்ரனுக்கு தத்வபுத்தி ஸ்வதனீத்தமாயிருக்கிறது.
அவர்களுக்கு ஹரி பிரஹ்மாதிரி புத்தி ஸ்வபாவமாயிருக்கிறது.

32. ஹரி பிரஹ்மாதிரி தேவர்களை பூஜிப்பவர்களுக்கு சீக்கிர
த்தில் பாரிபாப்தி கிட்டாது, கிரமமாக கிடைக்கும்.

33. ருத்ரனை பூஜிக்கிறவர்களுக்கு சீக்கிரம் பாரிபாப்தியுண்டு,
கிரமமாக இல்லை.

34. இதர தேவர்களைவிட ருத்ர ரூபத்தினாலேயே ருத்ரன்
பிரேஷ்டன்; இப்படி நிச்சய புத்தியிருந்தால் முத்தி கிடைக்கும்.

35. ருத்ரனைவிட குணபிரமாணிகளான பிரஹ்மாதிரி தேவர்
கள் மேலானவர்களென்ற புத்தி ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகும்.

14. குணங்களுடைய வாணஞ் பேதத்தால் பேதிக்கப்பட்ட மாயை பாவஸ்துவின் பேதத்திற்கு காரணம்.

15. மும்மூர்த்திகளுக்குள் எவருக்கு ஸம்ஹாரத்தின்பொருட்டு மாயையிலுள்ள ஸத்வம் சரீரமோ, தமஸ்குணமோ அவர் குதார்.

16. அவ்விதமே எவருக்கு, லோகாஸூனியும்பொருட்டு, தமஸ் சரீரமோ, ஸாத்விகம் குணமோ அவர் விஷ்ணு.

17. உத்பத்தியின்பொருட்டு எவருக்கு ரஜஸ் சரீரமோ அவரே பிரஹ்மன்.

18. ருத்திரனுடைய விக்ரகம் வெண்மை, விஷ்ணுவின் சூகாமம் கருப்பு. பிரஹ்மனுடைய விக்ரகம் சிகப்பு என்று புத்தி மூக்தியின்பொருட்டு சிந்திக்கவேண்டியது.

19. மொத்தமாக ஸத்வகுணத்தால் உண்டாகிறது வெண்மை யென்றும், ரஜோகுணத்தால் சிகப்புயென்றும், தமோகுணத்தால் கருப்புயென்றும் அறியவேண்டியது.

20. (விசுத்தஸத்வ உபாதியினால் மறைபடாத ஞானமிருப்பதால் பாதத்வத்திற்கு இந்த பேதமில்லையென்று மதித்து) வேதங்களும் ஸ்மிருதிகளும் பாதத்வம் ஒன்று என்ற புத்தியில் பிரஹ்மன், விஷ்ணு, ஈசுவர்களை (ஒரே) பாதத்வமாகச் சொல்லுகின்றன.

21. எல்லாப் புராணங்களும், பாதமுதலியவைகளும் பாதத்வம் ஒன்று என்ற தாத்பரியத்தையே கூறுகின்றன.

22. " பிரஹ்ம விஷ்ணுவாநி ரூபத்தால் பிரஹ்விஷ்ணுவாதிகளாகிறார்களே தவிர பரம் தத்வம் சூகமாட்டார்கள்.

23. அப்படியிருந்தாலும் ருத்திரன் உயர்ந்தவரென்று சொல்லப்படுகிறது; ஏனெனில் அவர் உத்தமமான ஸத்வத்தை தனது சரீரமாக நினைக்கிறார்.

மாயிருக்கப்பட்ட அவித்தை ஒன்று (இந்த முப்பத்திராஜம்) பாசங்கள்; முப்பத்தி வீர்தாவதான ஜீவன் பசுவாவான்; இந்த எல்லா ஜகத்திற்கும் கர்த்தாவான, பசுவுக்கு வேறான, பரமான சிவன் பசுபதியாவான்.

6. அக்ஞான உபாதியால் பின்னங்களால் ஜீவர்களெல்லாம் எப்பொழுதும் பசுக்கள்; இந்த ஜீவர்களின் அக்ஞானம் ஸ்வபாவமாகவே அனுதிபாபிருக்கிறது.

7. ஸம்ஸாரியான ஜீவன் அக்ஞானயிருப்பதால் அக்ஞானமே ஸம்ஸார பிஷ்மாயிருக்கிறது; ஞானத்தால் அதற்கு நிரிசுத்தியுண்டாகிறது, பிரகாசத்தால் இருள் நீங்குவதுபோல.

8. அக்ஞான ஆகாரபேதமான, தேவஸம் அவித்தையினாலேயே பசுக்களாகிய ஜீவர்களின் பேதம் கற்பிக்கப்படுகிறது; ஸ்வபவமாக இல்லை.

9. அக்ஞான ஆகார பேதமான மாயையால் பரமாத்ம ஸஷ்ணமுடைப ஸர்வக்ஞ ஈசுவர பேதம் கற்பிக்கப்படுகிறது.

10. எப்படி (ஒரே) ஆகாசம் கட உபாதியால் கடாகாசமென்றும், மகாகாசம் என்றும் பின்னமாக விளங்குகிறதோ அப்படியே ஒரே பரமசிவன் சொல்லப்பட்ட உபாதிகளால் ஜீவாத்ம பசுமாத்மா பேதத்தால் கற்பிக்கப்படுகிறான்.

11. எப்படி (சொல்லப்பட்ட அவத்யோபாதி ஆகாரம் பல வாயிருப்பதால்) ஜீவர்கள் அநேகமாக கற்பிக்கப்படுகிறார்களோ, அப்படியே (மாயோபாதி ருணங்கள் பலவாயிருப்பதால்) பரமான ஈசுவரனும் நானாவாக கற்பிக்கப்படுகிறான்.

12. பேதங்களான ஜீவர்களுக்குள் எப்படி ஏற்றக்குறைவு கற்பிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே பரத்திலும் ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிக்கப்படுகின்றது.

13. (விசித்திரமான) தேகேந்திரியாதி கூட்டத்தின் வானகுபேதத்தால் பேதிக்கப்பட்ட அவித்தையே ஜீவபேதத்திற்கு காரணம்; வேறொன்றுமில்லை.

நிருந்தால்தான் அதைச்சொல்லமுடியும்; தங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் 'சொல்' என்று எனக்குக் கட்டியிடவும்.

23-25. இந்த ஸூத்ரவசனத்தைக்கேட்டு கருணாநிதியான வியாஸபகவான் 'உன்னுடைய கைதையை கேட்கவிரும்புகிற இந்த சுபர்களுக்குச் சொல்' என்று உத்திரவுகொடுத்து, சிஷ்யனை ஆலிங்கனம்செய்து, அவருடைய நிரூதபத்தைத் தொட்டு, ஸர்வேசுவரான ஸாம்பனைத் தியானித்து, இவரை இருகையுடன் பார்த்து, அவருடைய நிரூதபத்தில் மகாதேவரை உதரமாக ஸ்தாபிதம். அவருடைய உச்சியை முகர்ந்துவிட்டு குரு சென்றார்.

26-28. ஸூத்ரரும் மதுபடியும் திரியம்பகான ஸாம்பனை தியானித்து, தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து, ஸத்ருருவாகிய வியாஸரை ஸ்மரித்து, கைகூப்பி, ஆதிமஹிமாயை ஷடக்ஷரத்தை ஜபித்து, சிஷ்யத்துடன் முனிசிதேஷ்டர்களைப் பார்த்து, அவர்கடால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவராக, நிர்மலமான தன்னுடைய கைதையைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

அத்தியாயம் 2.

(ஆத்மாவால் எடுக்கப்படக்கூடியது).

1. ஸூத்ரர்:—ஹே! பாக்கியவந்தர்களான பிரஜை நரிஷ்டர்களை! கவனத்துடன் கேளுங்கள்; சேவதஸம்மதமாயும், வெருஷஸ்யமானதுமான விச்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

2. பசு, பாசங்களுக்கு சேவகையும், ஸ்வதவித்தமாகவும், ஸத்யஞான ஸூக அந்ஸயமாகவுமுள்ள, இந்த கைத்திற்கெல்லாம் கர்த்தாவாக, ஒருவர் இருக்கிறார்.

3-5. ஆகாசமுதஸிப பூதங்கள் நீந்து, அவைகளின் குணமாகிய சப்தாதிசன் நீந்து, கர்மேந்திரியங்கள் நீந்து, ஞானேந்திரியங்கள் நீந்து, பிராணாதி வாயுக்கள் பந்து, மனஸ் புத்தி, அஹங்காரம் சித்தம் என்று நான்கு, இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம்

12. இவ்விதம் கோதாரிணிகள் ஸர்வஜித பிரதான ஸூத்ர ஸர்வதோத்திரம் செய்து, ஸர்வலோகநன்மையைக் கருதி ஸூத்ரதோஷியமான கேள்வியைக்கேட்டார்கள்.

13. அந்த ஸூத்ரரும் ஸ்வபாவமானதும் பாழுமான ஸ்வரூபத்துப்பயத்திலிருந்து இளம்பி எல்லோருக்கு நன்மைசெய்வதில் பிரியமுள்ள தனது குருவாகிய வியாஸரை தியானம்செய்தார்.

14-15. இந்தச் சமயத்தில் ஸத்பவதி புத்திரரும், பஸ்மத் தால் பூசப்பட்ட அங்கங்களை யுடையவரும், நெற்றியில் திரு புண்டாம் தரித்தவரும், இருஷ்ணஜனம்தரித்தவரும், உத்தரீயத் துடனிருப்பவரும், தண்டம் ருத்திராக்ஷம் தரித்தவருமான வியாஸர் தானாகவே பிரஸன்னமானார்.

16-17. ஒருணைக்கடலும், குருக்களுக்கெல்லாம் குருவான வ்யாஸரைப்பார்த்து, தன்னுடைய சிஷ்யர்களுடன் ஸூத்ரர் அவரை நமஸ்கரித்து பிரஸன்னமான இந்திரியமனதுடன் அவருக்கு ஆத்மீயமான ஆஸனம் கொடுத்து தக்கபடி பூஜித்தார்.

18. ஸர்வர்களுக்கும், ஸத்பவதிஸூத்ரருமான அந்த வியாஸபகவான் தன்னுடைய சிஷ்யரைப்பார்த்து கம்பீரமான வாக்ஞுடன் சொன்னார்.

19. 'ஆஸ்திகனும், ஃ என சிஷ்யனுமான தே! ஸூத்ர! உனக்கு ஸம்பூர்ணமான நன்மைபிறுக்கட்டும்! உனக்கும், இவர் களுக்கும் என்னால் என்ன ஆகவேண்டியது, அதை பாபமற்றவனே! எனக்குச் சொல்.

20. புராணிக உத்தமரான ஸூத்ரர் இந்தவியாஸ வசனத்தைக்கேட்டு லோகத்திற்கு ஜிதமான மதுரமான வார்த்தையைச் சொன்னார்.

21-22. ஸூத்ரர்:—இங்கு இருப்பவர்கள், சுத்தர்களும், சுத்யதர்மர்களான முனிகள்; அவர்களுக்கு என் கதைகளை வேட்பதில் மிகுந்த சிரத்தையிருக்கிறது; தங்களுடைய க்ருகை

யக்ஞவைபவ கண்டம்.

உபரிபாகம்.

ஸுருதகீதை.

அத்தியாயம் 1.

(ஸுருதகீத).

1-3. (நைமிசாரண்பத்திலுள்ள) முனிசன் பிச்வரமாயும், பரமானந்தமாயும் ஸத்யசித்தனமாயும், ஆத்மாவாகவே பார்த்துக் கொண்டும், அலைகளற்ற ஸமுதாம்போலிருப்பவரும், நிர்விசல்பரும், சம்பூர்ணரும், மலர்ந்தமுகத்துடனும் சிறிப்புடனுமிருக்கிறவரும், தன்னுடைய கார்தியால் வேறொருருர்ப்பனைப்போல ஜகத் ஸதப் பிரகாசித்துக்கொண்டும் இருக்கிற ஸுருதரை தண்டம் போல் விழுந்த நமஸ்கரித்து, கூப்பியைககளுடையவர்களாக, ஸந்தோஷத்துடன் ஸந்தோக்திரம் செய்தார்கள்.

4-11. ஹே! பகவானே, சம்பு பிரஸாதத்தால் கிடைத்த ஞானமுள்ளவரே, சம்பு பக்தியில் சிறந்தவரே, சம்பு பக்தீர்க ளுக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறவரே வேதவேதாந்த ப்த்மகண்டத்திற்கு ரூபியனே, வியாஸருடைய ஞானநீபத்திற்கு வர்த்தியா யிருப்பவரே, புராணமுத்த மாலிகளுக்கு கயறாக விருப்பவரே, எங்களுடைய ஸம்ஸாரகிருஷ்ணத்திற்கு கோடாலியாக விருப்பவரே, எல்லோருக்கும் இருபாசமுத்திரமாய் நன்மையளிக்கிறவரே, தோஷமற்றவரே, ஞானத்துடன் கூடியவரே, மனிதர்க ளுக்கு தாயைப்போலிருப்பவரே, வியாசசிஷ்யரே, தர்மியுட்டரே, பிரஹ்மரிஷ்டரே, எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் ஸமமாயிருப்பவரே, ஸாபூதமாயிருப்பவரே, ஸாக்ஷாத் ஸத்யத்தை ஆசிரயத்தவர் ளுக்கு ஸத்யபூதமாயிருப்பவரே, எங்களுடைய குருவே, ஆத்மாவை யறியும்படி செப்பவரே உமக்கு நமஸ்காரம்,

76. இவ்விதமாக பாசிவனுடைய பத்தியால் ஞானமடைந்த ஸூத்ரர் ஸூககன விவதவ்வத்தை அடையச்செய்யும் கதைதலா, கேடமத்தைக்கருதி, முனிக்஁ட்டத்திற்கு உபதேசித்து நிர்வா ணருபமான பாததவத்தித ஞானத்தால் பார்த்து மெனனமடைந் தார்.

77. முனிகளும் ஸமஸ்த ஹிதத்தைத்தரும் பாஞ்ஞமுள்ள குருவை (ஸூத்ரரை) நமஸ்கரித்து, ஹிருதபத்திவிருக்கும் 'நான்' என்ற பதத்தில் லக்ஷயப்பொருளை பாததவ்வமாகவே உணர்ந்தார் கள்.

பிரஹ்மகதை முற்றிற்று.

செருள்; அவனுடைய வாக்கில் பரசிவை எப்பொழுதாயிருக்கிறாள்; சூரியனுக்கு ஸமானமான தேஜஸுடனும் லக்ஷ்மீக்கும் முகுந்தனுக்கும் ஸமானமாகவும் எப்பொழுதும் இருக்கிறாள்; இந்த பிரஹ்மனைதெய்வம் தெதவானது ச்ருதியுடன் கூடியதாயும் எல்லா கதைகளுக்கும் உயர்ந்ததாகவு் இருக்கிறது; வேத நிஷ்டர்களான த்விஜச்ரேஷ்டர்களால் வேதருபமான இந்த கதை படிக்கத்தக்கது; சூத்ர முதலியவர்களால் படிக்கத்தகுந்ததல்ல.”

71. இப்படி பரமசிவன் அருள்செய்து, கிஷ்டர்களின் அகபங்களை நீக்குகிறவரும், திருபுரத்திற்கு சத்துருவானவரும், பக்தர்களுக்கு மலமற்ற ஸுக ஞானத்தை அளிக்கிறவருமான நாதன் அவ்விடத்திலேயே ஞானாந்தத்துள்ளே திரோதானஞ் செய்தருளினார்.

72. ஸகல ஜகத் விசித்திரத்துடன் கூடிய அந்த தேவியும் கருணையுடன் பிரஹ்மன் முதலிய தேவர்களை கடக்கித்து, பிரீதியுடையவளாக பரமஸுக ஞானருபமான தேவி அவ்விடத்திலேயே ஸ்புரண ஸுகத்தில் மறைந்துவிட்டாள்.

73. லக்ஷ்மீயுடன் விஷ்ணுவும் தேவர்களை ஆச்வாஸப்படுத்தி, மகிழ்ந்தவராய் வைகுண்டமடைந்தார்; பிரஹ்மனும் ஆக்ம் வித்தையுடன் கூடிய தேவர்களை விட்டு ருத்ரத்தியான நிஷ்டரானார்.

74. எல்லா தேவர்களும் பக்தியுடன் தண்டம்போல் பூமியில் கிழந்து பிரஹ்மனை நமஸ்கரித்து ஸந்தோஷ முடையவர்களாக ஸந்ய போதத்திலேயே இருப்பவர்களாக தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள்.

75. இவ்விதமாக உங்களால் பிரஹ்ம கதை ஸாக்ஷாத் ஞானத்துடனும் பக்தியுடனும் கேட்கப்பட்டது; இது என்னிடத்தில் சித்ததைபக்தியுடைவனுக்கு எப்பொழுதும் உபதேசிக்கத்தக்கது; இந்த பரிசுத்தமான கதை மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கத்தக்கதன்று.

வரும், பக்தியால் கடப்பாடுகிறார். சிவமலரான சிவனை எப்போதும் நமஸ்கரிக்கிறார்.

89. எவன்
வவனே,
"அவன்"

எப்பொழுதுமே
நீர், தேசவாசி
நமஸ்கரிக்க

யன்.

90. -வேதபதம், சீகரம்,
கவியாசனவந்தா, கருணாநிதி,
கரிக் கிழார்.

வணங்கு
நமஸ்

91. வந்தியாபுருஷர்கள் வேதனை
பலாக்ஷி, சிவசிவான மொனமுல் பாயம்,
பலகதனைக் கிடுக்கிற் அவர்களை நான்
ஆர்ஜனா முன் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஸ்ரீத ஸம்ஸிதை முடிபெற்றது.

நமஸ்காரம் கண்டம் முடிபெற்றது.

ஸ்ரீத ஸம்ஸிதை முடிபெற்றது.

ஸ்ரீத ஸம்ஸிதை

முடிபெற்றது.

—National Library,
Calcutta-27.